

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 727

Ἔτος ΛΑ΄.

1 Ἰουνίου 1976 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32—Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Θεομάχων ἀνεντιμότης

Παύλου Μοναχοῦ

Πρό τινων ἐτῶν ἔγας ἐπιστήμων εἶπε διὰ τοὺς Ἕλληνας, ὅτι εἶναι τόσοι ἔξυπνοι, ἀλλὰ καὶ πανούργοι καὶ ὅτι καὶ ἂν τοὺς προβληθῇ, δι' οἰονδήποτε ζήτημα καὶ ἂν πρόκειται, ἀκόμη καὶ θρησκευτικόν, δὲν θὰ μείνουν νὰ μὴν «εὗρουν» ἔνστασιν καὶ «ἀπάντησιν» χάριν τοῦ πείσματος ἢ τοῦ συμφέροντος. Ὡς εἶναι ὁλοφάνερη αὐτῇ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πραγματικότης καὶ τὰ πλέον ἀτράντακτα ἀποδεικτικά· αὐτοὶ μὲ πανούργους δικολαβισμούς καὶ πολυλογίαν, ἴσως καὶ ἀναιδέϊαν, κάτι θὰ «εὗρουν», διὰ «νὰ μὴ μείνουν κάτω», νὰ μὴ παραδεχθοῦν τὸ πταισμό των· ἀκόμη καὶ ἀνοησίας καὶ ἐξωφρενισμοὺς θ' ἀραδιάσουν, μόνον νὰ φανῇ ὅτι... «ἔδωσαν ἀπάντησιν»! Ὡς εἶναι αἱ «ἀπαντήσεις» των ψευδολόγοι ἢ γελοῖαι, ἢ ἀναιδεῖς καὶ ἐξοργιστικά· αὐτοὶ δρενθύνονται ὅτι ἔδωσαν «ἀπάντησιν»!

Αὐτῶν τῶν «ἐλληνικῶν προτερημάτων» δὲν στερεῖται ἓνα ἔντυπον, ποῦ δοεῖται καὶ ν' αὐτοκαλῆται «ὀρθόδοξος τύπος». Ἐνῶ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του μετὰ τὸν πεζοδρομικὸν καὶ θεομάχον πόλεμον κατὰ τῶν

Ὀρθόδοξων καὶ σὺραγεὶ καὶ ἐξυπηρετεῖ τὸν ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν, ἐπαγγέλλεται τὸν «ὀρθόδοξον» καὶ τὸν «ἀντίπαλον» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Ἀφοῦ παρουσίασε πρὸς καιρὸν σημεῖα κάποια ἀνανήφους (πρὸς ἐξαπάτησιν πολλῶν), ἐπανέρχεται εἰς τὸν ἴδιον ἕμετον καὶ νομίζει ὅτι θὰ τὰ βάλλῃ μετὰ τὸν Θεόν. Τοὺς ὑποδεικνύεται ὁ ἀλλοπροσαλλισμὸς καὶ ἡ ἀσυνέπεια καὶ ἡ ἀπατεωνία των καὶ τὸ νὰ καταγοήσουν ποῦ εὐρίσκονται, αὐτοὶ δέ... ἐπιδίδονται εἰς τὰ ὡς ἄνω «ἐλληνικά προτερήματα»!

Ἐφ' ὅσον ἐπιμένουν νὰ κάμνουν τοὺς ὀρθοδόξους καὶ τοὺς «ἐναντίους» τῶν οἰκουμενιστῶν, τοὺς προεκαλέσαμεν, ἰδιαίτερως καὶ δημοσίᾳ, νὰ δείξουν χριστιανικῶς καὶ ἐντίμως ἂν αὐτὰ ἀποτελοῦν πραγματικότητα, αἱ δὲ προσφεύγουν εἰς «ἀπαντήσεις» τοῦ ἀνωτέρω εἶδους καὶ εἰς τὴν ἀνεντιμότητα. Τοὺς ἐκάλεσα ἰδιαίτερως — δημοσίᾳ — νὰ παύσουν νὰ μοῦ στέλλουν τὸ δηθεν «ὀρθόδοξον» ἔντυπὸν τους· δὲν ἐξυπηρετεῖ πλέον κανένα σκοπὸν, παρὰ προάγει τὸ «ἔργον» τοῦ Οἰκου-

νισμού διά της συνοδοιπορίας και επικοινωνίας και προκαλεί το μεγαλύτερον κακόν και την κόλασιν των χριστιανών τούς οποίους κάμνει νά επαναπαύονται «ἐκεῖ πού εἶναι» καί νά μὴ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅπως ἔκαμναν καὶ κάμνουν ὁ Ἄθιναγόρας καὶ οἱ ὅμοιοι εἰς τοὺς παπιστὰς καὶ ἄλλους αἵρετικούς· καὶ φαντάζομαι, ὅτι καὶ μὲ πολὺ αἷμα καὶ ἰδρώτα τῶν Ὁρθοδόξων («παλαιοσημερολογιτῶν») — οἱ ὅποιοι ἐξηπατήθησαν ὅτι μάχεται ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ οἱ ὅποιοι ἄς γνωρίσουν τὸ καθήκον των — διατηρεῖται τὸ ἔντυπον τοῦτο διὰ νὰ ἀντιμάχεται τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἄν καὶ ἐξήγησα νὰ διακοπῇ (καὶ ὅπωςδήποτε θὰ διακοπῇ ἐφ' ὅσον δὲν κάμνει ἐπανόρθωσιν ἀλλὰ μᾶλλον λυσσῇ), ἐν τούτοις συνεχίζει ἀναιδῶς ν' ἀποστέλλεται, ὅμως δὲν τὸ διαβάξω, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἐντήμων καὶ εἰλικρινῶν συζητητῶν. Παρ' ἄλλων ἐπληροφόρηθην, ὅτι «λυποῦνται» ἀλλὰ δὲν δημοσιεύουν τὰς ἐπιστολάς μου! Τὴν «λύπην» τοῦ Ἡρώδου «λυποῦνται», «λύπην οὐκ ἀληθινήν, ἀλλ' ἐπίπλαστον πρόσκαιρον»! καὶ ὀνομάζουν «φιλότῃν» δι' αὐτοὺς τὴν «ἀλήθειαν»!! Διαφαίνεται ἐν τούτοις ἡ ἀνεντιμότης καὶ ὑποκρισία καὶ ἡ «φιλία» των πρὸς τὴν «ἀλήθειαν». Νὰ ἀραδιάζουν ἀπεράντους ἀερολογίας καὶ νὰ «ἀπαντοῦν» ἐξω τοῦ θέματος κατὰ τὴν ὥς ἀνωτέρω πανουργίαν δὲν λυποῦνται. Ἐκεῖ ὅμως, πού «πιάνεται ὁ ταῦρος ἀπὸ τὰ κέρατα», «λυποῦνται»! Μακάρι νὰ λυπηθῇτε τὴν ἀληθινὴν λύπην, πρὶν λυπηθῇτε τὴν ἀθέλητον!

Ἀλήθεια! Μήπως μὲ τὴν διάθεσιν τοῦ Πιλάτου «ἐνδιαφέρονται» διὰ τὴν «ἀλήθειαν»; Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία καὶ ἀπλή· δὲν εἶναι ποικίλη ὥς βούλονται νὰ τὴν παραστήσουν. Ἡ τὴν πίστιν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων μας ἀκολουθοῦμεν, ἢ ὄχι.

Μέσος ὁρος καὶ ἐπαμφοτερισμὸς καὶ κόθοργος καὶ «ὀρθοδοξία ἐξ ἡμῶν» δὲν ὑπάρχει. Ἀθήθεια! Δὲν εἶναι ἀλήθεια, δηλαδή, ὅσα ἔγραφα; Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ φραγκοσημερολογισμὸς εἶναι ὁ ἐμπρακτος Οἰκουμενισμὸς; δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι «ἀφῆρσαν καὶ ἐπρόσθεσαν» εἰς τὰ τῶν Πατέρων καὶ ἔχουν τὸ ἀνάθεμα τῆς Ζ' καὶ τῶν ἄλλων ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων; δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι πρόδρομος καὶ ἐτοιμασία τοῦ ἀντιχρίστου; δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι εἶναι ἀντίθεον σατανεφεύρημα τῶν ἑβραϊσμάτων διὰ τὸν... «βαθμιῶν παραμερισμὸν» τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Χριστοῦ; δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὑπὲρ πᾶσαν ἀθεότητα καὶ αἵρεσιν εἶναι ὑπουργὸς καὶ καταχθόνιος καὶ βλάστημος καὶ πολέμιος τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀντίθεος Οἰκουμενισμὸς; δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ ἀντίθεος ἐφεύρεσις περὶ «ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν» μὲ ἐνδιαφέρον τὸν ἄνθρωπον ὄχι τὸν Θεόν, εἶναι αὐτὸ τὸ «ἔργον» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ φραγκοσημερολογισμοῦ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι «τὸ πρῶτον βῆμα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐν αὐτῇ, «ὁ πρῶτος λίθος τοῦ οἰκοδομήματος τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν» κλπ; δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ φραγκοσημερολογισμὸς ἐμπήχθη ὡς «παραδοχὴ τοῦ ἡμερολογίου τῶν Δυτικῶν πρὸς συνορτασμόν» μὲ τοὺς αἵρετικούς καὶ παραμερισμὸν τῶν «διαφορῶν», διὰ νὰ ἔλθῃ «ἡ ἐνωσις αὐτομάτως καὶ ἀπροσδοκῆτως»; δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι οἱ ἐνεργήσαντες τὸν φραγκοσημερολογισ-

μὸν ἦσαν ἀντίχριστοι μασῶνοι ὑπηρετοῦντες τὸν μασωνισμόν; δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι αὐτὴ ἡ περιβόητος «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920», ἥτις κατὰ τὴν διακήρυξιν καὶ αὐτῶν τῶν οἰκουμενιστῶν ἀποτελεῖ τὸν «καταστατικὸν χάρτην» των, ὀρίζει, ἐν ἀρθρῷ πρώτῳ, «τὴν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου» μὲ τοὺς αἵρετικούς «διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς ἐνώσεως»; δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τὰ μετὰ τὸ «πρῶτον βῆμα» γενόμενα καὶ γινόμενα «βήματα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅστις ἐστὶν ἀρνησις Χριστοῦ, εἶναι συνέπεια καὶ συνέχεια τοῦ φραγκοσημερολογισμοῦ, ἡ πραγματοποιήσις τοῦ αὐτοῦ «ἔργου»; δὲν εἶναι ταυτόσημα ἐκεῖνος καὶ ταῦτα; Αὐτὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυτον ταυτότητα Οἰκουμενισμοῦ καὶ φραγκοσημερολογισμοῦ δὲν εἶναι ἀλήθεια;

Καὶ εἶναι λοιπὸν «ἀλήθεια», ὅτι ὁ φραγκοσημερολογισμὸς εἶναι ἕνα «τίποτε» καὶ στέκει στὰ κέφια τοὺς νὰ κάμνουν «διορθώσεις» καὶ καινοτομίας, νὰ κόβουν καὶ νὰ ράβουν ὅπως συμφέρει εἰς τὸν διάβολον καὶ τὰ ὄργανά του; εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια, ὅτι ὁ φραγκοσημερολογισμὸς ἐμπήχθη εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς «διορθώσις ἡμερολογίου»; εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια, ὅτι εἶναι «δικαιώμα» τοὺς νὰ διορθώσουν, ἀλλοιώνουν, μεταρρυθμίζουν ἢ καταργοῦν οἰανδήποτε ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἀγραφον; (ἔχουν ἐν τοιοῦτον παράδειγμα;) ἀλλ' ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐκφωνεῖ κατὰ τὴν τοιούτων ΑΝΑΘΕΜΑ. Καὶ εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια, ὅτι «ἡ παραδοχὴ» τοῦ ἡμερολογίου τῶν φράγκων εἶναι «μικρὸν ζήτημα» καὶ «δὲν βλάπτει» τὴν Ὁρθοδοξίαν; Ἐὰν λοιπὸν εἶναι «μικρὸν» — διὰ νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὸν Μέγαν Φώτιον, τὸν ἅγιον Μάρκον Εὐγενικόν, τὸν Μελέτιον Πηγᾶν — διατί εἰσάγεται καὶ συνεχίζεται, ἐφ' ὅσον προκαλεῖ τὸσον μέγα κακόν; Ἀφοῦ εἶναι «μικρὸν», διατί δὲν αἵρεται, διὰ νὰ γίνῃ τὸσον μέγα καλόν;

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μικρὸν, ὡ μικρολόγοι καὶ μικρομυαλοὶ, οἱ ἀποφεύγοντες τὰς εὐθύνας σας καὶ ἀρνούμενοι νὰ ἐνδιαφερθῇτε καὶ ἐρευνήσετε καὶ ἐμμείνετε εἰς τὸ θέμα καὶ «ἀρπαζόμενοι» ἀπὸ μεταθέσεις τούτου καὶ κρεμώντες τὴν γνώσιν καὶ τὴν σοφίαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας εἰς... ἄλλους! Ἐκείνοι πού τὸ ἐδημιούργησαν δὲν τὸ ἐμπήξαν ὡς κατὰ «μικρὸν», ἀλλὰ τὸναντίον ὡς τεράστιον, ὡς «θεμέλιον» ὡς «πρῶτον βῆμα» ὡς «πρῶτον λίθον» καὶ «θύραν» καὶ «διευκόλυνσιν» καὶ «πρόδον» καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ «ἔργου» των. Ὅταν οἱ δημιουργοὶ καὶ προαγωγοὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπ' ἀρχῆς καὶ πάντοτε μέχρι σήμερον βεβαιώνουν καὶ διακηρύσσουν χωρὶς καμμίαν ἐπιφύλαξιν, ὅτι «ἔργον» των εἶναι «ἡ παραδοχὴ» τοῦ φραγκοσημερολογισμοῦ καὶ δι' αὐτὸν ἄλλον λόγον τὸ «παρεδέχθησαν» εἰμὴ ὡς «ἐνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν», ἤγουν τὸν ἀντίθεον Οἰκουμενισμόν, μόνον κακὸπίστοι ἄνθρωποι ἐπιμένουν νὰ ἀρνοῦνται τὴν πραγματικότητά καὶ νὰ φάσκουν ἀναιδῶς περὶ «φιλοτάτη ἀλήθεια» καὶ «ἐξῆς τῆς ἀνοίας ρητά».

Τοὺς καλοῦμεν καὶ τοὺς προκαλοῦμεν, νὰ ἐμμεῖνουν εἰς τὸ θέμα καὶ νὰ ἴδουν πότα εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ αὐτοὶ «λυποῦνται» τὴν λύπην τοῦ Ἡρώδου, ἴσως καὶ ἐκείνου, πού «ἀπῆλθε λυπούμενος» καὶ «γίπουν τὰς χεῖράς των» καθ' ὁμοιότητα τοῦ παραδώσαντος τὴν Ἀθήλειαν εἰς τὰς μαιφόνους χεῖρας τῶν προγόνων των

νὺν οἰκουμενιστῶν. Καὶ μόνον σκανδαλίζουσιν καὶ παραπλανοῦν καὶ ἐξαπατοῦν τοὺς χριστιανοὺς μὲ ἀπεράντους καὶ ἀναξίους ἐντίμων ἀνθρώπων ἀερολογίας, ποὺ μόνον μὲ τὴν ἀλήθειαν δὲν ἔχουν φιλίαν. Εἶναι ἐντιμότης αὐτῇ, νὰ τοὺς λέγῃς ποία εἶναι ἡ ἀλήθεια, νὰ τοὺς παρουσιάζῃς τὰ ἐπίσημα κείμενα, τὰ ἀποδεικτικά, τὰς διακηρύξεις καὶ ὁμολογίας αὐτῶν τῶν οἰκουμενιστῶν, νὰ κραυγάζῃ αὐτῇ ἡ πραγματικότητα, ὅτι ὁ φραγκο-ἡμερολογισμὸς εἶναι ὁ Οἰκουμενισμὸς, εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἱ δὲ θεσμάχοι αὐτοὶ πολέμοι τῶν Ὁρθόδοξων (ποὺ ἐπαγγέλλονται καὶ τοὺς «ἀντιπάλους» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ) νὰ ἀρνοῦνται τὴν συζήτησιν καὶ τὴν ἀντιθέσιν τῆς ἀληθείας;

Μήπως θέλετε, κύριοι, νὰ σᾶς καλέσουν εἰς τὰ δικαστήρια διὰ νὰ «σταθῇτε» εἰς τὸ θέμα καὶ ὑποχρεωθῇτε νὰ ἀσχοληθῇτε ἐντίμως περὶ τοῦ ποία εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ περιορισθῇτε εἰς αὐτήν; Ἡμεῖς σᾶς παριστῶμεν εἰς τὸ πανελλήνιον καὶ τὸ παγκόσμιον δικαστήριον τῆς κοινῆς γνώμης, θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα καὶ ἐκείνου τοῦ ἀδεκάστου δικαστηρίου, ὅτε καὶ θὰ δευχθῇ ἡ τὴν τιμὴν ἐκείνου ποὺ θὰ δικάζῃ τότε ἡ κάποιαν ἄλλην «τιμὴν» ἐπρωτησῇτε.

Ἐνὸς κακοῦ δοθέντος, μυρία ἔπονται. Εἰσαγαγόντες εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τὸν φραγκοἡμερολογισμὸν ἦτοι ἐμπράκτως τὸν Οἰκουμενισμὸν οἱ ἀγορασμένοι ὑπὸ τούτου, κατ' ἀνάγκην «ἔβαλαν χέρι» εἰς τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ καταργήσεις, μεταρρυθμίσεις, ἀλλοιώσεις, καινοτομίας κ.ο.κ. Διότι τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ὡς χρυσὴ ἄλυσος καὶ ἂν εἰς κρίκος ἐκβλήθῃ, ἀκολουθοῦν οἱ πάντες. Νηστείας, τὰς ὁποίας ὤρισαν αὐτοὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, τὰς καταργοῦν, δι' ὅπερ καταδικάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ δὲ τὸν ΙΘ' Κανόνα τῆς ἐν Γάγγρᾳ Συνόδου, καὶ ἀναθεματίζονται, καὶ τὸ θεωροῦν «ἕνα τίποτε»! Τὰς ἐορτάς καταργοῦν καὶ «μεταθέτου» ὅπως θέλουν ἕκαστος καὶ ὅπως δὲν συνέθη ποτὲ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, χάριν τοῦ «συνεορτασμοῦ» μὲ τοὺς αἱρετικούς κατέστρεψαν τὸν συνεορτασμὸν τῶν Ὁρθόδοξων, ποὺ εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ φανερόν σημεῖον τῆς ὁμοφροσύνης καὶ τὸ διακριτικὸν ἀπὸ τοῦς ἕξω τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ «καρφί δὲν τοὺς καίγεται»!

Τὸν ἐνιαύσιον κύκλον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Τυπικοῦ κατεστρατήγησαν καὶ «φτιάχουν ἄλλα ὅπως τοὺς κατεβῇ», Ἱεροὺς Κανόνας κατεπάτησαν, παραδόσεις αἰωνίας περιεφρόνησαν καὶ σημασίαν δὲν δίδουν. Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ αἰῶνων ὤρισεν «ἡ γενέθλιος ἡμέρα» ἦτοι ἡ μνήμη τῶν Ἀγίων νὰ ἐορτάζεται ὠρισμένην ἡμερομηνίαν, αὐτοὶ δέ, μὲ τὸ ἔτσι θέλω, ὀνομάσαντες ὡς τοιαύτην ἄλλην ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν ἐπὶ αἰῶνας μέχρι τοῦ 1924 καὶ σχισθέντες ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους, διὰ νὰ ἐνωθοῦν μὲ τοὺς κακοδόξους ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ, ἀδιαφοροῦν ἢ ἐφευρίσκουν... «ἐπιχειρήματα».

Βλέπουν, ὅτι ὡς συνέχεια τοῦ φραγκοἡμερολογισμοῦ δὲν μένει τίποτε ὅπως ἦτο ἐπὶ αἰῶνας καὶ μέχρι πρὸ τινῶν δεκαετιῶν, βλέπουν, ὅτι μὲ αὐτὰς τὰς «μεταρρυθμίσεις» καὶ καινοτομίας καὶ «ἀλλαγὰς» καὶ καταργήσεις κατέστρεψαν τὴν πεποιθῆσιν τῶν χριστιανῶν ἐπὶ τὸ αἰωνίως ἀμετάβλητον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νό-

μων καὶ θεσμῶν, βλέπουν, ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν «προθυμίαν» νὰ ἐξυπηρετήσουν ἄλλοτρίους σκοποὺς διέβρωσαν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ παραπαίῃ ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα, οἱ δὲ θιασῶται οὗτοι τῆς συνοδοιπορίας καὶ οὐραγίας δὲν «βλέπουν» τίποτε, μᾶλλον δὲ «βλέπουν» ὡς ὁ νυκτοκόραξ ἐν μεσημβρίᾳ καὶ χασκολογῶν περὶ «ἀλήθεια»!

Οἱ εὐσεβεῖς, καὶ δι' οἱ Ἀγιορεῖται, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ἀπὸ τοῦ 1924, ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν, διεκήρυξαν καὶ ἐκραύγασαν ὅτι ὁ φραγκοἡμερολογισμὸς εἶναι κατάργησις καὶ ἀφανισμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅσα δὲ διεπίστωσαν καὶ προσέδωκαν καὶ προεῖπον ἔγιναν κατὰ γράμματα, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ «ὑπερασπισταὶ» τῆς Ὁρθοδοξίας... ἀνεκάλυψαν σήμερον ποία εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ μᾶς... «ἐφώτισαν»! Ὁ μετὰ τὸν Μεταξάκιον πατριάρχης Βασίλειος Γ', ὅστις ἦτο μασσῶνος μεγάλου βαθμοῦ (πολὺ καυχῶνται δι' αὐτὸν οἱ μασσῶνα), ὠριγενιστής, λυσσώδης μοναρχομάχος, ὀνομασθεὶς ὡς «κατ' ἐξοχὴν Νεωτεριστής», ἔστειλεν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος τὸν Μαριωνεῖας Ἀνθιμον, διὰ νὰ «ἐπιβάλλῃ καὶ εἰς αὐτὸ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου καὶ τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου». Οὗτος, εἰς ἀπόρρητον ἐκθεσίν του (27. 4. 1927) — τῆς ὁποίας κατόρθωσαν νὰ λάβουν γνῶσιν καὶ τὴν ἀντιγράφουν Ἀγιορεῖται πατέρες — πρὸς τὸν ἀποστελλάντα αὐτόν, μεταξὺ ἄλλων ἔγραψεν, ὅτι: «ἡ περὶ ἡμερολογίου ἀπόφασις πολὺ ἐσκανδάλισε τοὺς ἀγιορεῖτας...

Ἡ μεταβολὴ δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ ἐν Ἀγίῳ Ὅρει, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὁποίας πολλοὶ εἶναι ἑτοιμοὶ ἄλλοι δὲ καὶ εὐχονται τὴν εὐκαιρίαν ἵνα μαρτυρήσασιν... Ἐπιβολὴ διὰ τῆς βίβης θὰ ἐδημιουργεῖ φοβερὰν ἀναταραχὴν μὴ συμφέρουσαν οὔτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οὔτε εἰς τὴν Ἑθνικὴν κυβέρνησιν... Οἱ Ἀγιορεῖται βλέποντες τὴν περὶ ἡμερολογίου ἀπόφασιν ὡς πρόδρομον καὶ ἄλλον μεταρρυθμισμόν... φρονοῦσιν ὅτι ἡ σωτηρία αὐτῶν ἀπαιτεῖ ἵνα ἐρμηνεύμεν εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ ὑπὸ τῶν Πατέρων ἡμῶν παραδοθέντα...». Οὕτως ἐφρόνησαν καὶ οὕτω διεκήρυξαν οἱ εὐσεβεῖς ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς, τὸν φραγκοἡμερολογισμὸν κατάργησιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἰδόντες καὶ ἐν συνεχείᾳ πρὸς ταῦτα πράξαντες, οἱ δὲ σημερινοὶ «ὀρθόδοξοι» τῆς μειοδοσίας πεισματικῶς χασκολογοῦντες τὴν ἐν ἀρχῇ «ἀρετὴν τοῦ Ἑλληνος», δὲν ἀκούουν κἄν τὴν κραυγὴν τῶν ἐχόντων ὀλίγην συνείδησιν, ὀδυρομένων ὅτι «μᾶς ἐφράγγεψαν».

Τὸ παρὸν στέλλεται καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοὺς διαφεντευτὰς τῆς πίστεως, ποὺ αὐτοπροεβλήθησαν γιὰ νὰ μᾶς... μάθουν τί μᾶς παρέδωσαν οἱ Πατέρες μᾶς καὶ καλοῦνται νὰ τὰ θέσουν ἀντίλογον τῶν «ἁμαρτημάτων» τῶν καὶ νὰ εὐρεθῇ ποία εἶναι ἡ «ἀλήθεια» τους ἀλλὰ «λυποῦνται». Καὶ ὁ Ἡρόδης «ἐλυπήθη» ἔκαμεν ὅμως τὴν συγεραιτέραν βολοφώνιαν τῶν αἰώνων καὶ αὐτοὶ γίνονται βολοφῶνοι τῶν ψυχῶν «αὐτοὶ γὰρ οὐκ εἰσέρχονται καὶ τοὺς βουλομένους κωλύοντες εἰσελθεῖν». Καὶ ἂν θέλῃ νὰ εἶναι ὅτι θέλει καθέννας, ἄς ποῦμε, ὅτι εἶναι «δικαίωμα» του. Τὸ νὰ ἐπαγγέλλονται ὁμῶς καὶ τοῦ ἐναντίους τοὺς Οἰκουμενισμοῦ, ἐνὸς εἶναι ἐνεργούμενα καὶ κινούμενά του, αὐτὸ πλέον εἶναι... εἰ-

πέτε το σεις, τί είναι.

Πολλές φορές είπομεν τί και πώς ἐνήργησεν ὁ ἀντίχριστος Οἰκουμενισμός, πῶς «οἱ ὀρθόδοξοι» ὑπῆχθησαν εἰς αὐτόν διὰ τοῦ φραγκοημερολογισμοῦ ὡς «πρώτου θήματος», διὰ τὸ νὰ γίνωνται ἐν συνεχείᾳ τὰ ἀπὸ τότε ὀρισθέντα ἐπόμενα «θήματα», τὰ ὅποια καὶ οἱ τυφλοὶ βλέπουν. Ἐπαναλαμβάνομεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, ὅχι δι' αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι ἀρνοῦνται νὰ ἐμμεῖνουν καὶ συζητήσουν ἐντίμως ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐνδιαφέρονται μόνον διὰ «τὴν στήσαν τὸ πείσμά των» διὰ τὰ συμφέροντά των — ἀπαρριζώντως ὅπως οἱ ξάδελφοί τους φράγχοι εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἔπου, ὅπως γράφει ἡ ἱστορία, εἰς τοιοῦτο σημεῖον κατήγγησαν, ὥστε «ἂν τοὺς ἔλεγαν οἱ ὀρθόδοξοι, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθε καὶ ἐσαρκιώθη εἰς τὸν κόσμον, θὰ ἀντέλεγον, θὰ ἔλεγον τὸ ἀντίθετον διὰ τὸ πείσμά των» καὶ τὴν «ἀλήθειάν» τους, ἀλλὰ διὰ τοὺς εὐσυνειδήτους, ποὺ ἐνδιαφέρονται πράγματι διὰ τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ σατανεφεύρετος καὶ ἐβραϊσασωνοκίνητος αὐτὴ «Κίνησις», τῆς ὁποίας «στόχος» εἶναι ὅτι ἐπιδιώκουν οἱ Ἑβραῖοι, ἤρχισε κυρίως νὰ διοργανίζεται περὶ τὸ 1897, συγχρόνως περίπου μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐβραίου Θεοδώρου Χέρτζλ Ἰδρυσιν τοῦ Σιωνισμοῦ, ὅστις τότε φοβερά κακὰ ἔκαμε καὶ ἐτοιμάζει εἰς ἡμᾶς καὶ ὅλον τὸν κόσμον. Τότε μερικαὶ ἐκατοντάδες ἀγγλικανῶν καὶ ἐπισκοπελιανῶν «ἐπισκόπων» ποιήσαντες μέγα «συνέδριον», ἔβαλαν τὰ θεμέλια τῆς Κινήσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καταστρώσαντες τὸν τρόπον «ἐργασίας καὶ ἐνεργείας», ἀπεφάσισαν νὰ ζητήσουν ἐν πρώτοις ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας «ἐκκλησίας» νὰ «ἀναγνωρίζουν τὰ μυστήριά των καὶ δὴ νὰ δεχθῶν καὶ μὴ ἐπαναλαμβάνουν τὸ βάπτισμα καὶ τὰς χειροτονίας» των!!

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον «τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν», γενομένης κινήσεως διὰ τὴν «μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου» τῶν Ὀρθοδόξων, τὸ 1901, ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ Γ' ἠρώτησε περὶ τούτου δι' Ἐγκυκλίον τὰς κατὰ τόπους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας. Εἰς τὰς ἀπαντήσεις των, κρινασθῶν τὴν μεταρρύθμισιν ὅχι μόνον οὐδὲν καλὸν προξενούσαν ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιον, ἀνταπῆντῃς δι' ἄλλης Ἐγκυκλίου, ἐν ἣ χαρακτηρίζει τὴν μεταρρύθμισιν «ἀνόνητον καὶ ἄσκοπον» καὶ θεβαίσι ὅτι «οἱ Ὀρθόδοξοι οὐδαμῶς ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον κλπ.». Προβαίνουν τὸ «ἔργον» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὸ 1910 διοργανίσθη εἰς τὰς δύο μεγάλας μερίδας «Ζωὴ καὶ Ἔργον» καὶ «Πίστις καὶ Τάξις», δηλ. ἡ μία πρακτικὴ καὶ ἡ ἄλλη δογματικὴ καὶ δικαιοδική, μετὰ πολλὰς ὑποδιαίρεσεις καὶ «Ἐπιτροπὰς» μετὰ διάφορα ὀνόματα, ποὺ ἔφερον στερεοτύπως τὸν τίτλον «παγκόσμιος...», αἱ ὁποῖαι καὶ «εἰργάζοντο» συνεχῶς καὶ ἐντατικῶς, ἀκόμη καὶ διαρκούντος τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου τούτου οἱ καταχθόνιοι οὔτοι, ἐκμεταλλεύμενοι, ὅπως πάντοτε καὶ ἄλλοτε καὶ νῦν, καὶ τὰς δεινὰς περιστάσεις τοῦ ἔθνους μας, ἔστειλαν ἐπίσημον «Ἐπιτροπὴν» εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τοῦ ὁποίου ὁ θρόνος τότε ἐχόρευε, δι' ἧς ἐκάλουν, διὰ πρώτην φοράν, τοὺς Ὀρθοδόξους εἰς μέγα «συνεδρίον» των, ποὺ θὰ ἐγένετο ἐν Ἑρῳπῃ. «Ἡ

αἴτησίς των ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», ἀπὸ τότε ἤρχισαν νὰ στέλλουν «ἀντιπροσώπους» εἰς τὰ συνέδρια τῆς ἀνομίας, ἀπὸ τότε περιεπλέχθησαν οἱ «ὀρθόδοξοι» εἰς τὰ δίκτυα καὶ τὰς πλεκτάνας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅλον ἐν «τραβιούνται» θαυότερον καὶ ἔτσι «τὸ σχέδιον» κατεστρώθη, προωθήθη, ὁλοκληροῦται.

ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τούτων καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς θεοκαπήλου «ἐνώσεως» τινὲς τῶν ἐν Φαναρίῳ ὠνειρεύθησαν τὴν... «πρωτοβουλίαν» συμπήξεως «Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν», παραλλήλως καὶ κατὰ μίμησιν τῆς τότε τεχνουργηθείσης διὰ τὸ συμφέρον τῶν Ἑβραίων περιβολῆς τοῦ «Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν»! Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, τὴν 10 Ἰανουαρίου 1919, ὑπεβλήθη εἰς τὴν Σύνοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρότασις «μεταρρυθμίσεως τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου». Τὸ Πατριαρχεῖον διώρισεν «Ἐπιτροπὴν», ἣτις, μετὰ διαφόρους διαβουλεύσεις, ὑπέβαλεν «Ἐκθεσιν», ἣ ὁποία σὺν ἄλλαις ἔλεγεν: «... Ἐπειδὴ, ἂν ποτε ἡ Ἐκκλησία μεταβάλῃ ἡμερολόγιον, θὰ πράξῃ τοῦτο, ἵνα συμφωνήσῃ ὁ ἐλληνικὸς λαὸς μετὰ τοὺς αἰρετικούς, «ἡ συμφωνία δὲ αὕτη οὐδαμῶς δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἢ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονεῖ ὅτι δύναται νῦν ἡ Ἐκκλησία ν' αὐξήσῃ τὰς μνηολογίας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου κατὰ 13 ἡμέρας...»

Δὲν ἐπιδιώκουσιν, ἐν τῇ ἡμερολογιακῇ ζητήματι τόσον τὴν ἐπίτευξιν ἡμερολογίου ἀκριβεστέρου ἐπιστημονικῶς, ὅσον τὴν ὑπαρξὴν κοινῆς μετὰ τῶν λοιπῶν πεπολιτισμένων λαῶν ἡμερολογίου... Ἀποτέλεσμα τῆς διαρρυθμίσεως ἔσται ὅτι ὅλοι οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ θὰ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν μνηολογίαν καὶ τὸν ταυτόχρονον συνεπὶς ἑορτασμὸν πασῶν τῶν κοινῶν ἀκινήτων ἑορτῶν... κ.ἄ.τ.». Συγχρόνως ἀνεκινεῖτο τότε ζήτημα μονιμοποιήσεως τοῦ Πάσχα εἰς τὴν Β' Κυριακὴν τοῦ Ἀπριλίου. Ὁ δὲ Σελευκεῖας Γερμανὸς (τοῦτον διώρισε κατόπιν ὁ Μεταξάκης ὡς «ἀρχιεπίσκοπον» Θυατείρων, εἰς Λονδίνον, ὅχι διὰ τοὺς ἐκεῖ ὀρθοδόξους, ἀλλ' ὡς «ἀντιπρόσωπον» αὐτοῦ παρὰ τῇ ἀγγλικανῇ «ἀρχιεπισκόπῳ» Κανταουρίας) «προτείνει ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονῶν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ποθητὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ γνωματεύων, ὅτι «Φόβος σκανδαλισμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου δὲν ὑφίσταται πλέον».

Ἐνῶ ἐν τῇ «Ἐπιτροπῇ» ὑπῆρχε καὶ ἡ ἀντίθετος γνώμη, ὅτι: «τὸ πλεῖστον τῶν Ἑλληνορθοδόξων χριστιανῶν θέλει θορυβηθῇ καὶ σκανδαλισθῇ, τοσούτω μᾶλλον ὅσῳ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον στενότατα συνδέεται πρὸς τὸ ἑορτολόγιον τὸ ἐκφράζον ζωηρῶς τὸν θρησκευτικὸν βίον τῶν χριστιανῶν». Αὐτὰ λοιπὸν καὶ ἄλλα πολλά. Οἱ δὲ «ὀρθόδοξοι» τῆς ἀπάτης ἐπιμένουν ἐξοργιστικῶς εἰς τὴν ἀναίδειαν καὶ μωρολογίαν περὶ «ἀπλῆς διόρθωσις»!!

Προβαίνοντες λοιπὸν εἰς τὸ «ἔργον» οἱ γενόμενοι, ψυχῇ καὶ σῶματι, ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐν τῇ Φαναρίῳ, ἐφευρίσκοντες «νέα δόγματα καὶ πράγματα», ὁποῖα δὲν ἠκούσθησαν ποτὲ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, κατήγγησαν, συνωδὰ τοῖς ἀνωτέρω, τὴν περιβόητον «Ἐγκύκλιον τοῦ 1920», ἣτις διανεμηθεῖσα εἰς

όλον τὸν κόσμον, προσεκάλεσε τὸν ἀμειβόμενον ἐνθουσιασμόν τῶν ὅπου γῆς οἰκουμενιστῶν καὶ μέχρι σήμερον ἐκθειάζεται συνεχῶς ὑπὸ τῶν ταιούτων. Ὑποδεικνύουσα αὕτη «τὰ μέσα καὶ τὰ θήματα» διὰ τὴν «παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν», ὥριζεν ὡς πρῶτον «τὴν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν» μὲ τοὺς αἰρετικούς.

Εἰς τὸν ὡς ἄνω Γερμανὸν (ὅστις μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ἦτο φανατικὸς οἰκουμενιστὴς καὶ ἀντεπρόσωπευε τὸ Πατριαρχεῖον εἰς ὅλα τὰ συνέδρια τῆς ἀνομιᾶς) «ὡς τὸν κύριον συντάκτην τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920», τὸ ὄργανον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ «Π.Σ.Ε.», ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, «ἀφιέρωσε μίαν τῶν αἰθουσῶν του μετ' ἀναμνηστικῆς πλακὸς εἰς τὸ ἐν Γενεύῃ Κέντρον του», τὸ 1973. (Σημειωτέον, ὅτι ὁ ὑπογράφας αὐτὴν τὴν «Ἐγκυκλίον» ὡς Τοποτηρητὴς, ὁ Προύχης Δωρόθεος, ὑπῆγε μετὰ ταῦτα εἰς Λονδίνον διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀμοιβὴν τῆς προδοσίας του, πρῶτος ἐπίσημος τοῦ Πατριαρχείου ὅστις ὑπῆγεν εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τὸν Ἰωσήφ ὅστις ἐξέφυγεν εἰς Φλωρεντίαν (1439). Εἰς αὐτὸν ἐγένοντο «ἐπίσημοι δοχαὶ ὑπὸ τῶν μεγαλειωτάτων βασιλέων, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας, τῶν πολιτικῶν» κλπ. καὶ «ἡτοιμάσθη δι' αὐτὸν ὡραία ἐορτή», περὶ τῆς ὁποίας ἐπρόλαβε νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς Κωνσταντινουπόλιν, δὲν ἐπρόλαβεν ὁμιεῖς καὶ νὰ παραστῇ, διότι ἐξέφυγε τὴν ἰδίαν ἡμέραν).

Προθυμώτατον καὶ ἀδίστακτον ὄργανον τῶν οἰκουμενιστῶν ὁ ἀνάρτης καὶ πάντολμος Μεταξάκης, ὅστις ἦτο μασῶνς τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ, ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ποθομένα ἐκεῖνων. Εἰς καιρὸν ὅπου τὸ Ἔθνος ἔπασχε τὴν δεινότεραν συμφορὰν τῶν αἰώνων καὶ οἱ πρόσφυγες ἀπέθνησκον κατὰ χιλιάδας εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὸ ὑπαιθρον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αὐτὸς ὁ θεοκατάρτος, χάριν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔφτιαχνε «συνέδριον», τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη καὶ «πανορθόδοξον», ἐνῶ οὐδὲν τῶν Πατριαρχείων μετεἶχεν, ἐκ δὲ τῶν τεσσάρων (4) ἐκκλησιῶν πού ἀντεπροσωπεύθησαν, ὅλοι σχεδὸν δὲν ἔστειλαν ἰδικούς των ἀντιπροσώπους ἀλλὰ διώρισαν ἐκ τῶν ὑφισταμένων τοῦ ἰδίου. Ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τούτου διεκήρυξε ὅτι: «ἡ μεταρρύθμισις τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνει τὰ σημεῖα ἐπαφῆς μὲ τὰς λοιπὰς ἐκκλησίας»!

Ομοῦ μὲ τὴν, πρώτην, περὶ ἡμερολογίου, ἐξήχθησαν τότε αἱ «ἀποφάσεις» καὶ δι' ὅλας τὰς ἀντορθόδοξους παρανομίας, τὰς ὁποίας, τάχα, «πολεμοῦν» τώρα καὶ αὐτοὶ οἱ σπουδαῖοι ὀρθοδοξολόγοι ὡς «ὀρθόδοξον» ἦτο τὸ συνέδριον τοῦ Μεταξάκη, τὴν «ὀρθόδοξον» καὶ τὸ ἐντυπὸν τους. Γνωρίζοντες ἐκ τῶν προτέρων τὴν πολιτείαν καὶ τὰς διαθέσεις τοῦ Μεταξάκη οἱ προτεστάνται τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, «ἐξεδήλωσαν τὸν ἀπειρον ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ἱκανοποίησιν των ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ ὡς Οἰκ. Πατριάρχου», εὐφημίσαντες τὰ ὅσα εἶπεν εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του περὶ «ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν». Παρόμοια περὶ Οἰκουμενισμοῦ εἶπεν εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του καὶ ὁ ἄλλος, ὁ ἀντάξιός — ἐπὶ κακῷ — συνεργάτης του Χρυσ. Παπαδόπουλος ὁ παρανόμως ἐπιβάς τοῦ θρόνου Ἀθηνῶν. (Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα εὗρισκονται εἰς τὸ τότε ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου «ΕΚΚΛΗΣΙΑ-

ΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ», εἰς τὰ «Πρακτικά τοῦ πανορθόδοξου συνεδρίου, 1923», κλπ., τὰ ὅποια, ἂν μὴ ἀλλαχθεῖ, θὰ ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην καὶ δύνανται ν' ἀνοίξουν τὸ μυαλό τους αὐτοὶ οἱ κύριοι, ἂν ἐνδιαφέρονται πράγματι διὰ τὴν ἀλήθειαν).

Μὲ τὴν μάχαιραν στυγνῆς δικτατορίας καὶ μέ... τρεῖς φήφους πενταμελοῦς «ἀριστίνδην» συνόδου (πρῶτην φορὰν ἐφευρεθείσης αὐτῆς τῆς «ἀριστίνδην», διὰ νὰ φθάσῃ τὸ σημερινὸν ἄθλιον κατάντημα) ἐπιβάς τοῦ θρόνου τὸν ὁποῖον κατεῖχεν ἄλλος καὶ διὰ μιᾶς δικτατορικῆς «ἐγκυκλίου» (1 Μαρτίου 1924) κατέστρεψε τὴν παράδοσιν αἰώνων καὶ εἰσήγαγε τὸν Οἰκουμενισμόν ὁ ζηλωσας δόξαν Ἡροστράτου καὶ τὸ ταιούτο φάσκουν «ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας» οἱ ζηλωσαντες τὴν «τιμὴν» του. Τὸ ζεύγος αὐτοῦ τοῦ διαδόλου, Μεταξάκης καὶ Παπαδόπουλος, προσήρχοντο ἀμφότεροι ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱερουσολύμων, ἀπὸ ὅπου ἐξεδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀσμανοῦ ὡς ἀνάρται, εἶχον δὲ καὶ οἱ δύο κακὸν θάνατον.

Ἰδοὺ ὑπὸ τίνων, πῶς καὶ διατὶ εἰσῆχθη ὁ φραγκοῦμερολογισμός, οἱ δὲ «ὀρθόδοξοι» τῆς «εὐκολίας» θέλουν νὰ περιπαίξουν καὶ περιπαίζονται. Ἀλλὰ ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὰ πιστεύουν αὐτὰ αὐτοὶ οἱ κύριοι αὐτὰ πού ἐξεφεύγονται δὲν εἶναι συνεπῶν καὶ εὐλαδῶν, ἔστω καὶ ἀπλῶς θεοφοβουμένων χριστιανῶν, ἀλλὰ μᾶλλον «πολυστρόφου» δικολάβου, προσπαθοῦντος, κατὰ τὸ Δημοσθένειον — ἀλλὰ ἀνεπίμως καὶ γελοῖως — νὰ παρουσιάσῃ τὴν νύκτα ἡμέραν καὶ τὴν ἡμέραν νύκτα! Φαίνεται, ὅτι ἡ ἐξαφνικὴ «δραστηριότης» των μόνον εἰς τὴν δημοσκοπίαν καὶ δεκαρολογίαν ἀποβλέπει καὶ «ζήλός» των εἶναι νά... «κατορθώσουν» ὅτι δὲν κατώρθωσεν ἐν ἄλλο σαπρόφυλλον φέρον ἐπίσης μετωπίδα «ὀρθόδοξον», τὸ ὁποῖον ἐξεδράσθη διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν ἀτιμωσίαν δυσωδίας καὶ προδοσίας καὶ ταφῇ ὁμιεῖς ὑπὸ τὰς ἀράς των εὐσεβῶν. Ὅμως δὲν θὰ κατορθώσετε, κύριοι, καὶ παύσετε νὰ πολεμῆτε κατὰ τοῦ Θεοῦ, πρὶν σὰς προφθάσῃ ἡ ὀργὴ Του. Καὶ ἂν ὑπάρχουν μετὰξὺ σας οἱ ἔχοντες ὀλίγην συνειδήσιν καὶ φόβον Θεοῦ, καταλάβετε, κύριοι, ὅτι αὐτὸς πού σὰς ἐμπλέξε πάλιν ΔΕΝ ΣΟΒΑΡΟΛΟΓΕΙ καὶ δὲν προδίδει χριστιανὸν ὅπως συζητοῦν καὶ ἀποκρίνονται οἱ χριστιανοὶ οἱ τιμῶντες τοὺς Πατέρας των, ἀλλὰ κατεργάργην καὶ ἀναιδεῖ δικολάβον ἐπιχειροῦντα μὲ τὰ πλέον ἀναίσχυντα καὶ ἐξοργιστικά «ἐπιχειρήματα» ὅχι νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ νὰ στῇσιν τὴν συμφέρουσαν εἰς αὐτὸν «ἀλήθειαν».

Ἐὰν ἐνεμείνατε, κύριοι, εἰς τὸ θέμα ἐντίμως καὶ ἐσυνειδητοποιήσατε τοῦτο, θὰ ἐφθάνετε μόνον σας εἰς τὸ συμπέρασμα καὶ δὲν θὰ ἐφωτισκούσατε φαναρονικῶς καὶ ἀνοήτως περὶ μυστήρια καὶ ἱερωσύνη κλπ. καὶ ἐπροκαλοῦσατε τὴν νοσηρότην των ἀνθρώπων καὶ δὲν θὰ ἐκάμνετε τὸ μεγαλύτερον κακὸν μὲ τὴν μόνον «μὲ λόγια ὀρθοδοξίαν» σας. Ἐὰν ὁ Οἰκουμενισμός ἔχει μυστήρια, ἔχετε καὶ σεῖς ἔάν ὁ Οἰκουμενισμός ἔχει χάριν, ἔχετε καὶ σεῖς ἔάν ἐν τῷ Οἰκουμενισμῷ ἔχουν σωτηρίαν, ἔχετε καὶ σεῖς. Αὐτὲς οἱ ἀερολογίαι περὶ τῆς Ἱερουσῶνης των Ὀρθόδοξων δὲν εἶναι σοβαρῶν καὶ εὐλαδῶν χριστιανῶν, ἐνθυμηθῆτε τίνων γίνεσθε ὅμοιοι καὶ ἐννοήσατε ποῖα κατασχύνῃ σὰς περιμένει ὅταν ἔλ-

θη ή ώρα. Ὡς πρὸς τοὺς Ὀρθόδοξους, Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος δὲν ἔθεσε τὴν χεῖρά του; οὕτω μεταδίδεται ἡ ἱερωσύνη.

Ὡς πρὸς τὴν ἰδικήν σας ἱερωσύνην, αὐτὴ ἔχει θεμέλιον, μὰ ἓνα τρομερὸν θεμέλιον, ποὺ δὲν ὑπάρχει ὁμοίον του· ἔχει ΠΑΠΑΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ, ποὺ εἶναι.. δικάριος, ἤγουν ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ. Μήπως διεκόπη ποτέ «ἡ διαδοχή» εἰς τὸ παπᾶτον τῆς Ρώμης! Οὐδέποτε. Λοιπὸν, μὲ γειά σας καὶ χαρά σας! πρὸ τιγος καιροῦ εἰς τὰ σύνορα τοῦ Ἁγίου Ὁρους μερικοὶ παπισταὶ ἐκ Γερμανίας, ὁμιλοῦντες μεταξὺ των, χωρὶς ἴσως νὰ ὑποπεύωνται ὅτι κάποιος δικός μας ποὺ ἤκουεν ἐγγνώριζε τὴν γλῶσσάν των, ἔλεγον· «τὰ (τόσα, εἶπε τὸν ἀριθμὸν) μοναστήρια καὶ ἐπὶ Σκήτες τοῦ Ἁγίου Ὁρους τὰ κερδίσαντες» εἶναι μὲ τὸ μέρος μας· μόνον μερικοὶ ποὺ εἶναι εἰς τὰ ὄρη, αὐτοὶ μόνον εἶναι ἐναντίοι καὶ ἀντιστέκονται»!.

Ἄν θέλετε, κύριοι, ἐννοήσατε. Τὸ 1930 ἐκοιμήθη, εἰς τὴν ἔρημον τῶν Κατουνακίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους «ὁ τελευταῖος τῶν γηπτικῶν πατέρων» ὁ μοναχὸς Καλλίνικος, τοῦ ὁποῦ ἡ φήμη ἐφθασε πολὺ ἔξω τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Ρωσσίαν καὶ ἀλλαχοῦ καὶ διὰ τὸν ὁποῖον οἱ γνωρίζαντες αὐτὸν πατέρες μᾶς περιγράφουν ὀφηλὰ καὶ θαυμαστά πράγματα θεωρίας καὶ θεώσεως. Οὗτος εἰς τὴν ὥραν τῆς κοιμήσεώς του εἶπε τὰ ἑξῆς: «Σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ὅτι ἂν καὶ δὲν ἔκαμα κανένα καλόν, μὲ ἀξίωσες ν' ἀποθάνω ὀρθόδοξος. Νὰ κατεβῇ ὁ οὐρανός κάτω καὶ ν' ἀνεβῇ ἡ γῆ πάνω, οἱ νεσημερο-

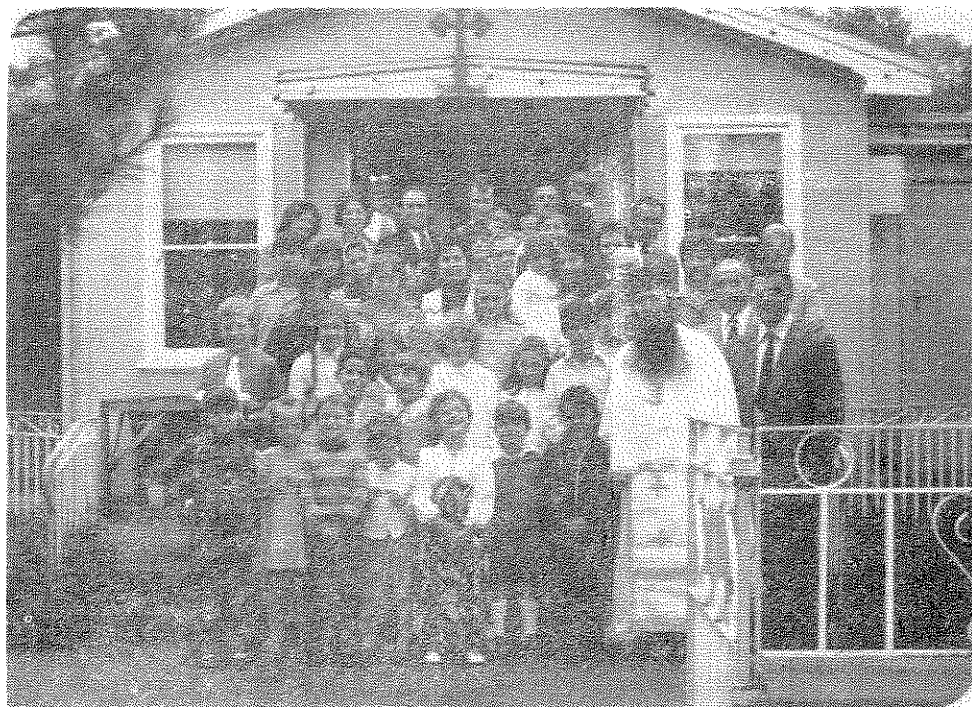
λογίται χάριν δὲν ἔχουν. Λουτρόν κάμνουν κλπ...» Αὐτὰ δεβαιῶνουν καὶ οἱ ἐτι ζῶντες αὐτήκοοι μάρτυρες.

Ἐσχάτως τινὲς εὐλαβέστατοι, οἵτινες ἐκδίδουν μερικά διθλίάρια ἀσχολούμενα μὲ «Σύγχρονες ἀγιορειτικές μορφές», ἐκδόσαντες διθλίον περὶ τοῦ ἀγιωτάτου ταύτου ἀνδρός, ἔγραψαν μόνον τὴν πρώτην πρότασιν ἐκ τῶν ἀνωτέρω λόγων του καὶ παρέλειψαν τὰ ἀκόλουθα, ποὺ θὰ ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν των. Καὶ εἶναι νὰ «θαυμάσῃ» κανεὶς, πῶς ἀλλοιώνει τις καὶ τὸ νόημα τῶν ἀγίων καὶ κρύπτει τὰ λόγια των, διότι ἔτσι συμφέρει» εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν ἢ ἄλλα πάθος των.

Ἐπαναλαμβάνω, κύριοι· ἐμμεῖναι ἐντίμως εἰς τὸ θέμα, σὰς προκαλῶ εἰς συζήτησιν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω, ἐνδιαφερθῆτε μὲ ἐντιμότητα διὰ τὴν πραγματικότητα, ἂν σὰς ἐνδιαφέρῃ ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ. Ἡ παραπλανητικὴ καὶ ἐθελοτυφλωτικὴ καὶ δικολαβικὴ καὶ μικρόνους ἀντιμετώπισίς σας καὶ ἡ ἐν ἀρχῇ «ἐλληνικὴ» ἐπιτηδεύότης σας περὶ «δικαιολογιῶν», δὲν δεικνύουν νὰ εἶναι «φιλιότηρ» εἰς ἐσὰς ἢ ἀλήθεια.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ Καμπέρρας Αὐστραλίας κατὰ τὴν
θεῖαν λειτουργίαν ἐξώθεν τοῦ Ρωστικοῦ Ναοῦ τὴν 22αν Μαρτίου 1976
ὑπὸ τοῦ Ἱερομονάχου Βησσαρίωνος

Περὶ τῆς βλάβης τοῦ μωροῦ ζήλου τοῦ νομιζομένου ὡς δείου

Ἰσαάκ τοῦ Σύρου Λόγος ΝΗ'.

Ὁ ζηλωτὴς ἄνθρωπος οὐδέποτε φθάνει εἰς τὴν εἰρήνην τῆς διανοίας αὐτοῦ· καὶ ὅστις εἶναι ξένος, τῆς εἰρήνης, αὐτὸς εἶναι ξένος καὶ τῆς χαρᾶς· διότι ἐάν, ὡς λέγουσιν, ἡ εἰρήνη εἶναι ἡ τελεία υγεία τῆς διανοίας, ὁ δὲ ζήλος ὑπάρχει ἐνάντιος τῆς εἰρήνης, ἐπεταὶ λοιπὸν, ὅστις ἔχει μωρὸν ζήλον, αὐτὸς ἀσθενεῖ μεγάλην ψυχικὴν ἀσθενείαν. Ὁ ἄνθρωπος, σὺ νομίζων, ὅτι διὰ τοῦ ζήλου σου θεραπεύεις τὰ ξένα σφάλματα, ἀποδιώκεις τὴν υγείαν τῆς ψυχῆς σου· κατέλασον λοιπὸν διὰ τὴν υγείαν τῆς ψυχῆς σου· ἐάν δὲ ἀληθῶς ἐπιθυμῇς νὰ θεραπεύσῃς τοὺς ἀσθενεῖς κατὰ τὴν ψυχὴν, γινώριζε καλῶς ὅτι οἱ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι κατὰ τὴν ψυχὴν χρειάζονται μᾶλλον συμπαθείας παρά ἐπιπληξεως.

Ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐπιείκεια καὶ ἡ πραότης, ἥτις ὑποφέρει τὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων καὶ εἶναι κατόρθωμα γενναίας καὶ μεγάλης ψυχῆς· διότι λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὑμεῖς οἱ δυνατοὶ βαστάσατε τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων καὶ διορθώσατε τὸν πταίοντα ἐν πνεύματι πραότητος... Ἡ λύπη τῆς καρδίας εἶναι τιμία προσφορά εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὅστις ὑποφέρει αὐτὴν ὡς πρέπει, ὁμοιάζει μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος φέρει ἀγιότητα εἰς τὰ ἴδια αὐτοῦ μέλη· καὶ ὅστις πολυλογεῖ εἴτε διὰ καλὰ πράγματα, εἴτε διὰ κακὰ, ὑπάρχει ἀνάξιος ταύτης τῆς χάριτος τῆς ἀγιότητος. Ἡ μετὰ συντυχίων γινομένη μετάνοια εἶναι πίθος συντριμμένος. Ἡ μετὰ ἐπιπλήξεων φιλοτιμία εἶναι μάχαιρα βεβαμένη εἰς τὸ μέλι... Ὅστις ὑπάρχει ἀσθενής κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ διορθώνει τοὺς ἄλλους, ὁμοιάζει μὲ ἄνθρωπον τυφλόν, ὁ ὁποῖος δεικνύει εἰς τοὺς ἄλλους τὸν δρόμον.

Ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ δικαιοκρασία εὐρισκόμεναι ὁμοῦ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ψυχὴν εἶναι ὡς ἄνθρωπος τις ὅστις προσκυνεῖ τὸν Θεόν καὶ τὰ εἶδωλα εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ναόν. Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἐναντία εἰς τὴν δικαιοκρασίαν· ἡ δικαιοκρασία εἶναι ἰσότης τοῦ μέτρου· διότι δίδει εἰς ἕκαστον τὸ δίκαιον, καὶ δὲν παρεκκλίνει εἰς ἓν ἢ εἰς ἄλλο μέρος, οὔτε προσωποληπτεῖ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δικαίου· ἡ ἐλεημοσύνη ὁμῶς ὑπάρχουσα λύπη τις τῆς ψυχῆς, καὶ κινουμένη ἐκ τῆς θείας χάριτος, παρεκκλίνει καὶ χαρίζεται μετὰ συμπαθείας εἰς πάντας, καὶ τὸν μὲν ἄξιον τιμωρίας δὲν παιδεύει, τὸν δὲ ἄξιον ἐπαίνειν πληροῖ ἐκ παντὸς ἀγαθοῦ· καὶ ἐάν ἡ ἐλεημοσύνη ὑπάρχει ἐκ τοῦ μέρους τῆς δικαιοσύνης, λοιπὸν ἡ δικαιοκρασία εἶναι ἐκ τοῦ μέρους τῆς κακίας. Καθὼς τὸ ξηρὸν χόρτον καὶ τὸ πῦρ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὐρεθῶσιν εἰς ἓν μέρος, οὕτω καὶ ἡ ἐλεημοσύνη μετὰ τῆς δικαιοκρασίας νὰ ὑπάρχωσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ψυχὴν· καὶ καθὼς δὲν ζυγίζεται ὁ κόκκος τῆς ψάμμου πρὸς τὸ βάρος πολλοῦ χρυσαίου, οὕτω καὶ ἡ χρεῖα τῆς δικαιοκρασίας τοῦ Θεοῦ δὲν ζυγίζεται πρὸς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐλεημοσύνην. Καθὼς μία δρᾶξ ψάμμου πίπτουσα εἰς μεγάλην θάλασσαν χά-

νεται, οὕτω καὶ τὰ πταίσματα παντὸς ἀνθρώπου ἐνὸς πιον τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ Θεοῦ καὶ καθὼς διὰ μιᾶς δρακὸς χώματος δὲν φράττεται μία πηγὴ, ἥτις ἀναδύει πολὺ ὕδωρ, οὕτω καὶ ἡ ἐλεημοσύνη τοῦ Θεοῦ δὲν νικᾶται ὑπὸ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων.

Μὴ γίνου φίλος ἐκείνου, ὅστις ἀγαπᾷ τὸν γέλωτα, ἡ ἀγαπᾷ νὰ θεατρίζῃ τοὺς ἀνθρώπους... Πρὸς ἐκείνον, ὅστις ἔρχεται νὰ καταλαλήσῃ ἐμπροσθέν σου τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, δεῖξον πρόσωπον σκυθρωπὸν. Καὶ εἰ μὲν πράξεις οὕτω, θέλεις εὑρεῖ τὸν Θεόν νὰ σὲ προφυλάττῃ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ κακοῦ τῆς καταλαλιᾶς... Καθ' ἣν ἡμέραν ἀνοίξεις τὸ στόμα σου καὶ κατηγορήσεις τινα, θεωρεῖ σεαυτὸν, νεκρὸν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ πάντα τὰ ἔργα σου μάταια, κἂν σοὶ φαίνηται, ὅτι εὐκρινῶς καὶ πρὸς οἰκοδομήν σε παρεκίνησεν ὁ λογισμὸς σου νὰ λαλήσῃς· διότι τίς ἡ χρεῖα νὰ καταστρέψῃ τις τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, καὶ νὰ διορθώσῃ τὴν τοῦ φίλου αὐτοῦ;

Καθ' ἣν ἡμέραν λυπηθῇς διὰ τινα ἄνθρωπον, ὅστις ἀσθενεῖ ψυχικῶς ἢ σωματικῶς, ἐκείνην τὴν ἡμέραν θεωρεῖ σεαυτὸν ὡς μάρτυρα, καὶ ὅτι ἔπαθες διὰ τὸν Χριστὸν καὶ ἡξιώθης τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ· καθότι καὶ ὁ Χριστὸς διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπέθανε, καὶ ἔχι διὰ τοὺς δικαίους. Στοχάζου πόσον μεγάλη ὑπάρχει αὐτῇ ἡ ἀρετὴ τῇ ἀληθείᾳ μεγάλη ἀρετὴ εἶναι τὸ νὰ λυπηθῇ τις διὰ τοὺς κακοὺς, καὶ νὰ εὐεργετῇ τοὺς ἁμαρτωλοὺς μᾶλλον παρά τοὺς δικαίους... Πᾶν ἔργον τὸ ὁποῖον πράττεις ἄνευ σκέψεως καὶ ἐξετάσεως, γινώριζε, ὅτι ὑπάρχει μάταιον· καθότι ὁ Θεὸς ὡς πρὸς τὴν διάκρισιν λογίζεται τὴν ἀρετὴν, καὶ ἔχι ὡς πρὸς τὴν ἀδιάκριτον ἐνέργειαν. Δίκαιος ὅστις δὲν εἶναι σοφός, εἶναι ὡς λύχνος εἰς τὸν ἥλιον. Ἡ προσευχὴ τοῦ μνησικάκου εἶναι ὡς σπόρος ἐσπαρμένος ἐπὶ τῆς πέτρας. Ὁ ἀνελεῖμνος μοναχὸς εἶναι ὡς δένδρον ἄκαρπον. Ὁ ἐλεγχος, ὅστις γίνεται ἀπὸ φθόνον, εἶναι ὡς φαρμακερὸν βέλος... Ἡ ὁμιλία τοῦ φρονίμου εἶναι ὡς πηγὴ γλυκοῦ ὕδατος... Γίνου φίλος κάλλιον μετὰ τοῦ φοβέως, παρά μετὰ τοῦ φιλονείκου... Κάθου κάλλιον μετὰ τῶν λωβῶν, παρά μετὰ τῶν υπερηφάνων. Καταδιώχθητι, καὶ μὴ καταδιώξῃς ἄλλους. Σταυρώθητι καὶ μὴ σταυρώσῃς· ἀδικήθητι καὶ μὴ ἀδικήσῃς. Συκοφαντήθητι καὶ μὴ συκοφαντήσῃς ἄλλους. Γίνου συμπαθητικὸς καὶ ἡμέρος καὶ ἔχι ζηλωτὴς εἰς τὸ κακόν... Γίνου φίλος μετὰ πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ γίνου μόνος ἐν τῇ διανοίᾳ σου. Γίνου κοινωνὸς τῶν παθημάτων πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ σωματικῶς ἀπομακρύνθητι ἐκ πάντων. Μὴ ἐλέγξῃς τινα, μηδὲ ὀνειδίσῃς, μήτε τοὺς λίαν κακοὺς κατὰ τὴν πολιτείαν αὐτῶν. Ἀπλῶσον τὸ φόρεμά σου, καὶ σκέπασον τὸν πταίοντα, καὶ ἐάν δὲν δυνηθῇς ν' ἀναδεχθῇς σὺ τὰ πταίσματα καὶ τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἐντροπὴν ἀντ' αὐτοῦ, κἂν τοῦλάχιστον ὑπόμεινον, καὶ μὴ κατασχύνῃς αὐτόν. Γινώριζε, ὅ ἄδελφέ, ὅτι διὰ τοῦτο πρέπει νὰ καθήμεθα ἐντὸς τοῦ

Σύντομος ἑρμηνεία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀουλουδίας

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ λέγονται οἱ εἰρμοὶ διότι μετὰ τὸν κανόνα οἱ ψάλλται ἐκατέρων τῶν χορῶν καταβαίνοντες τῶν στασιδίων, καὶ ἐρχόμενοι εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ, ἔφαλλον ἐκ συμφώνου τοὺς εἰρμούς τούτους.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ ψάλλονται εἰς τὴν ἐννάτην ὥδῃν διότι καθὼς αὕτη εἶναι τὸ τέλος καὶ κορωνὴς τοῦ κανόνος, οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, ὡς τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου, τῶν προφητῶν, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, κατ' αὐτὴν τὴν ὥδῃν ἀρμόζει νὰ μεγαλύνηται μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ. Ἐκλήθησαν οὕτω ἐπειδὴ ἐτέθησαν εἰς τὸ τέλος τοῦ κανόνος ἀντὶ τῶν φωταγωγικῶν, εἰς τὰ ὅποια ἀναγινώσκωμεν «Ἐξαπόστειλον, Κύριε, τὸ φῶς σου», διότι πρὶν ἢ ἐπινοηθῶσι τὰ ἐξαποστειλάρια, ἔφαλλον ἢ Ἐκκλησία ὅτε ἐτελείωνεν ὁ κανὼν τὴν νύκτα καὶ ἤρχιζε νὰ φαίνεται τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὰ λεγόμενα φωταγωγικά. Ἄλλοι δὲ λέγουσι, ὅτι ὠνομάσθησαν ἐξαποστειλάρια διότι ὁ Χριστὸς ἀναστηθείς, ἐξαπέστειλε τὰς Μυροφόρους πρὸς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τούτους πάλιν εἰς τὰ ἔθνη.

ΑΙΝΟΙ ὀνομάζονται ἀπὸ τοῦ ρήματος αἰνεῖται κ.λ.π.

ἡμετέρου κελλίου, ἵνα μὴ μανθάνωμεν τὰ κακὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, καὶ τότε βλέπομεν τοὺς πάντας ὡς ἁγίους· ἀλλ' ἐὰν ἐλέγχωμεν, καὶ παιδεύωμεν, καὶ κρίνωμεν, καὶ ἐξετάζωμεν καὶ ἐκδικαίωμεθα, καὶ γινώμεθα μεμφίμοιροι, τότε λοιπὸν κατὰ τί διαφέρει τὸ κάθισμα τῆς ἡσυχίας ἀπὸ τὸ κάθισμα τῶν πόλεων; Ἐὰν δὲν ἡσυχάζῃς κατὰ τὴν καρδίαν, ἡσυχάσας τοῦλάχιστον κατὰ τὴν γλῶσσαν· καὶ ἐὰν δὲν ἡμπορῇς νὰ ἐλεήσῃς, ὁμῶς τοῦλάχιστον ὡς ἁμαρτωλὸς· καὶ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃς εἰρηνοποιός, μὴ γίνου τοῦλάχιστον φιλοτάραχος καὶ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃς νικητής, μὴ ὑψηλοφρόνῃς κατὰ τῶν πταιόντων καὶ ὑπευθύνων· καὶ ἐὰν δὲν δύνησαι νὰ φράξῃς τὸ στόμα τοῦ καταλαλοῦντος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, φύλαξον τοῦλάχιστον τὸ σὸν, καὶ μὴ συμφωνήσῃς μετ' αὐτοῦ.

Γινώριζε καλῶς, ὅτι ἐὰν ἐξέλθῃ ἀπὸ σοῦ τὸ πῦρ, καὶ κατακαύσῃ ἄλλους, τὰς καυθεύσας ψυχὰς θέλει ζητήσει ὁ Θεὸς ἐκ τῶν χειρῶν σου· καὶ ἐὰν μὲν δὲν θάλλῃς σὺ τὸ πῦρ, ἀλλὰ συμφωνεῖς μετὰ τοῦ ρίπτοντος αὐτό, καὶ χαίρεις εἰς τοῦτο, ὑπάρχεις κοινωνὸς τοῦ κακοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως... Ὅστις δὲν εἶναι εἰρηνικός, οὔτε ταπεινόφρων ὑπάρχει καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τις εἰρηνικός, οὐδέποτε θέλει χαρῇ...

Τῷ δὲ Θεῷ ἡμῶν δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ. Μετὰ τοὺς ἀρμοδίους ὕμνους τῶν αἰῶνων, καὶ τὸ, δόξα καὶ νῦν εἰς τιμὴν τῆς Τριάδος, ψάλλεται αὕτη τελειοτέρως καὶ μετὰ μέλους· διότι τὸ μυστήριον ἐφανερώθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὄχι μόνον εἰς τοὺς ποιμένας, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα τὰ ἔθνη· διὰ τοῦτο καὶ λέγομεν μετὰ τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον τὸ, ὕμνοῦμεν σε, εὐλογοῦμεν σε κ.λ.π. κηρύττοντες τὰς τρεῖς ὑποστάσεις ἐν μᾶζ Θεότητι (τὰ ἐφεξῆς, ἦτοι ἀντίφωνα, μακαρισμούς, τρισάγιον, ἀλληλοῦτα κ.λ.π. ἰδὲ ἐν τῷ δ'· Κεφαλαίῳ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΣΗΜΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΑΜΦΙΩΝ

ΣΤΙΧΑΡΙΟΝ ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ στίχου, ἡγουν περιπατῶ με τάξιν διότι τὸ στιχάριον μακρὸν μέχρι τῶν σφυρῶν καὶ ἐπέκεινα ὄν, κάμνει τὸν ἱερέα νὰ περιπατῇ ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς λειτουργίας με εὐταξίαν. Σημαίνει δὲ α) τὴν ὁποίαν ἐδειξε ὁ Χριστὸς μεταμορφωθείς λαμπρότητα, ἐν ᾗ ἐφάνησαν τὰ ἱμάτιά του λευκά ὡς τὸ φῶς, β) τὸ λευκὸν φόρεμα δι' οὗ ἐνέδυσε ὁ Ἡρώδης τὸν Χριστόν, καὶ γ) τὸ καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον τῶν λειτουργῶν τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦτο καὶ ἀνέκαθεν ἐπεκράτησε νὰ κατασκευάζεται λευκόν.

ΕΠΙΤΡΑΧΗΛΙΟΝ λέγεται, ὡς τιθέμενον ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ σημαίνει: α) τὸν ἐλαφρὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τὸν ὅποιον θέτει ὁ Ἱερεὺς τὸν τράχηλόν του, καὶ β) τὴν ἐκχεομένην ἄνωθεν τοῦ ἁγίου Πνεύματος χάριν ἐπὶ τοὺς Ἱερεῖς διὸ καὶ φορῶν αὐτὸ ὁ Ἱερεὺς λέγει «εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ἐκχέων τὴν χάριν κ.λ.π.).

ΖΩΝΗ περιζωνοῦσα τὸ στιχάριον μετὰ τοῦ ἐπιτραχήλιου, δηλοῖ τὴν δύναμιν, ἣν δίδωσιν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν Ἱερέα, ἵνα νικᾷ τὰς τῆς σαρκὸς ἐπιθυμίας, καὶ τρέχῃ ἀμωμος τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ. Τούτου χάριν λέγει περιζωννύμενος «εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ περιζωννύων με δύναμιν κ.λ.π.».

ΕΠΙΜΑΝΙΚΙΑ λέγονται, διότι τίθενται ἐπάνω εἰς τὰ μανίκια τοῦ στιχαρίου καὶ περισφίγγουσιν αὐτὰ καὶ σημαίνουν: α) τὰ δεσμὰ τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ χειρῶν· καθὼς λέγει ὁ ἐπιστῆθος Ἰωάννης «καὶ δήσαντες τὸν Ἰησοῦν, ἀπήγαγον κ.λ.π.», β) τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ Ἱερεὺς προσοχὴν εἰς τὴν λειτουργίαν, καὶ γ) τὸ παντοδύναμον καὶ δημιουργικὸν τοῦ Θεοῦ, ὅθεν καὶ φορῶν αὐτὰ ὁ Ἱερεὺς λέγει «ἡ δεξιὰ σου,

Κύριε δεδωξασται...» και «αί χεῖρες σου ἐποίησαν με κ.λ.π.».

ΦΑΛΑΘΙΟΝ ἢ μᾶλλον φαινόλιον λέγεται· διότι αὐτὸ μόνον ἐξ ὧλων τῶν ἐνδυμάτων τοῦ ἱερέως φαίνεται ὧλον· σημαίνει δὲ α) τὴν ψευδοπορφύραν, ἣν ἐνέδυσαν τὸν Χριστὸν οἱ στρατιῶται, β) τὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου πνεύματος, τὰ ὁποῖα ἔλαβον οἱ ἀπόστολοι, καὶ μετὰ τούτους οἱ πιστοὶ καὶ γ) τὴν ἀγάπην ἀνευ τῆς ὁποίας ὁ ἱερεὺς εἶναι κύμβαλον ἀλαλάζον· καὶ καθὼς ἡ ἀγάπη περιέχει πάσας τὰς ἀρετάς, οὕτω καὶ τὸ φαινόλιον περιέχει τὰ τοῦ ἱερέως ἱερὰ ἐνδύματα· ὁ δὲ ἱερεὺς ἐνδυόμενος αὐτὸ λέγει· «οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην κ.λ.π.» τὴν αὐτὴν δὲ σημασίαν ἔχει καὶ ὁ σάκκος τοῦ Ἀρχιερέως.

ΟΡΑΡΙΟΝ (OS—ORIS=στόμα) ἦτο ταινία τις, ἢ μικρὸν καὶ ἐπιμήκης μαγδήλιον, τὸ ὁποῖον φοροῦντες οἱ διάκονοι, ἀπεσπόγγιζον τὸ πάλαι τὸ στόμα τῶν πιστῶν, ἀφοῦ μετέδιδον αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ ἁγίου ποτήριον· διότι εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους μετελάμβανον οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ μὲν τοῦ ἱερέως χωριστὰ τὴν μερίδα τοῦ ἁγίου ἄρτου, ἀπὸ δὲ τοῦ διακόνου, κρατοῦντος τὸ ἁγιον ποτήριον, τὸ τίμιον αἷμα. "Οθεν καὶ διὰ τὴν παλαιὰν ἐκείνην τάξιν, κρατῶν ὁ διάκονος τὸ ἅγιον ποτήριον καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὁραρίου του, προσκαλεῖ τὸν λαόν, καὶ κατόπιν τὸ λαμβάνει, ὁ ἱερεὺς, καὶ μεταλαμβάνει αὐτόν. Εἰκονίζει δὲ τὸ ὁράριον τὰ πτερὰ τῶν διακονούντων ἀγγέλων· καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ διάκονος τὰ Χερουβὶμ μιμούμενος, περιμαζώνει αὐτὸ πρὸ τοῦ καιροῦ τῆς μεταδόσεως.

ΕΠΙΘΟΝΑΤΙΟΝ λέγεται, ἐπειδὴ κρέμαται ἐπὶ τοῦ γόνατος, καὶ δηλοῖ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ἥτοι τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν, δι' ἧς σφάζονται οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως. "Οθεν καὶ κρεμῶν αὐτὸ ὁ ἀρχιερεὺς, ἢ ὁ ἔχων ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα ἱερεὺς, λέγει «περίζωσαι τὴν ρομβαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, δυνατὴ κ.λ.π.».

ΩΜΟΦΟΡΙΟΝ ὠνομάσθη, ὡς φοροῦμενον εἰς τοὺς ὦμους καὶ δηλοῖ α) τὸ πλανώμενον πρόβατον (ἡγουν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν), τὸ ὁποῖον εὐρών, ἔφερε μετὰ χαρᾶς ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς ὦμους του, καὶ ἡνώσε μετὰ τῶν ἐννεγόντων ἐννέα, ὅθεν καὶ φορῶν αὐτὸ ὁ ἀρχιερεὺς, λέγει «ἐπὶ τῶν ὦμων, Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν καὶ ἀναληφθεὶς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ προσήγαγες». Τὸ ὠμοφόριον τοῦτο, δι' οὗ παριστάνει τὸν Μέγα Ἀρχιερεῖα Χριστὸν ἀποτίθεται ἐν τῇ ἀναγνώσει τοῦ Εὐαγγελίου δηλοῦν, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἶναι ἀπλὸς μαθητῆς, καὶ ἀκροᾶται τοῦ Εὐαγγελίου καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι.

ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ σημαίνει τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀληθοῦς πίστεως ἀπὸ μέρους τῆς καρδίας τοῦ ἀρχιερέως.

ΜΙΤΡΑ, ταύτην ἐφόρει ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ Παλαιοῦ Νόμου, ἣν κίδαριν ὠνόμαζον. Λέγεται δὲ καὶ περικεφαλαία σωτήριον, καθὼς καὶ τὸ ἐπανοκαλούμενον, καὶ σημαίνει α) τὴν ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν, ἥτις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φαίνεται εἰς ὅλους,

ὡς καὶ τὰ βασιλικά διαδήματα φανεροῦνσι τὴν ἀνωτάτην κρατικὴν ἐξουσίαν, καὶ β) τὸν ἀκάνθινον στέφανον. Τὴν μίτραν ἐφόρουν ἐξ ἀρχῆς κατὰ προνόμιον βασιλικὸν ὁ Πάπας Ρώμης καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας καὶ ἐξ ἐκείνων ἐγένετο κοινὴ εἰς ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς.

ΜΑΝΔΥΑΣ. Οὗτος δηλοῖ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἥτις μὲ πολλὴν σοφίαν διασκέπει καὶ κρατεῖ τὰ πάντα, οἱ δὲ ποταμοὶ εἰκονίζουσι τὰ διάφορα ρεύματα (χαρίσματα) τῆς διδασκαλίας, τὰ ὁποῖα τρέχουσι ἀκαταπαύστως ἐκ τῶν δύο ποταμῶν, ἥτοι τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης. Τὸ δὲ ἐμπροσθεν ὄνομα τοῦ μανδύου εἰκονίζει τὴν γνώσιν τῶν ἁγίων Γραφῶν, γνωστὴν ὄσαν εἰς τὴν κοφθίαν τοῦ Ἀρχιερέως.

ΡΑΒΔΟΣ (πατερίτσα) δηλοῖ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν. Οἱ δὲ δύο ἐπὶ τοῦ ἄκρου αὐτῆς ἀντιμέτωποι ὄψεις εἰκονίζουσι τοὺς δύο πάλαι ἐχθρούς, πνευματικὸν καὶ ὕλικόν κόσμον οἵτινες διὰ τοῦ σταυροῦ διηλλάγησαν. Ἡ ράβδος αὕτη ἔχει ὁμοιότητά τινα μὲ τὸ κηρύκιον τῶν ἀρχαίων, τὸ ὁποῖον ἦτο ξύλον ἔχον ἐκατέρωθεν δύο ὀφεις περιπελεγμένους καὶ ἀντιπροσώπους ἀλλήλους. Τοῦτο συνήθιζαν νὰ φέρωσιν οἱ κήρυκες μεθ' ἑαυτῶν καὶ νὰ διέρχωνται διὰ μέσου τῶν ἐχθρῶν ἀσφαλῶς.

ΤΡΙΚΗΡΙΟΝ σημαίνει τὴν Ἀγία Τριάδα. Τὸ δικήριον, τὰς δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ, θεῖαν καὶ ἀνθρωπίνην. Σφραγίζει δὲ ὁ ἀρχιερεὺς πρῶτον διὰ τοῦ δικηρίου καὶ δεύτερον διὰ τοῦ τρικηρίου τὸ Εὐαγγέλιον, ψαλλομένου τοῦ τρισαγίου, δηλῶν ὅτι καὶ οἱ ἄγγελοι ἐδοξολόγησαν τὸν δύο φύσεις φέροντα Χριστὸν μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

ΛΑΜΠΑΣ προπορευομένη τοῦ ἀρχιερέως δηλοῖ τὴν λάμπιν τῆς ἀρχιερατικῆς χάριτος, καὶ τὸ φῶς τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχιερεῖς ὀφείλουσι νὰ μεταδίδωσιν εἰς τοὺς πιστοὺς διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ ἀμέμπτου πολιτείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Σημαινόμενα τοῦ Ναοῦ, τῆς προσκομιδῆς κ λ.π.

Ο ΝΑΟΣ, λέγει ὁ Συμεὼν Θεσσαλονίκης, ἔχει ὑπερκόσμιον χάριν· τελεῖται γάρ παρ' ἀρχιερέως εὐχαῖς μυστικαῖς καὶ χρίεται θεῖῳ μύρῳ καὶ καθίσταται ὅλος κατοικητήριον Θεοῦ. Οὗτος διαιρούμενος εἰς ἄδυστα καὶ ἐκτός, εἰκονίζει τὸν Χριστὸν, διπλοῦν ὄντως Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπον. Προσευχόμενοι δὲ ἐν αὐτῷ βλέπομεν εἰς τὸ ἅγιον βῆμα κατ' ἀνατολὰς· τοῦτο μὲν, διότι ζητοῦμεν τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν πατρίδα, τὸν Παράδεισον, ὅστις ἐφυτεύθη κατ' ἀνατολὰς, τοῦτο δέ, διότι καὶ ὁ νοητὸς ἥλιος τῆς δικαιοσύνης Χριστὸς ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τὰ μέρη τῆς ἀνατολῆς τοῦ αἰσθητοῦ ἡλίου καθὼς λέγει «ἀνατολὴ ὄνομα αὐτοῦ» καὶ πάλιν «προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ κατὰ ἀνατολὰς». Τὸ πάλαι εἰς τὰς ἐκκλησίας, καθὼς καὶ τὴν σήμερον εἰς ὀλίγας ὕσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς ἐλάψει, ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν» (κατ. Μαρκ. ιε' 17).

πῆρχον καὶ Νάρθηκες, ἦτοι τῶν ναῶν ἀρχαί, καθὼς λέγει Συμεὼν ὁ Θεσσαλονίκης. Οἱ Νάρθηκες οὗτοι, οἵτινες καὶ κατηχομένα λέγονται, ὠνομάσθησαν οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ φυτοῦ νάρθηκος, καὶ ἦσαν προσδωρισμένοι διὰ τοὺς κατηχομένους, οἱ ὅποιοι μένοντες ἐνταῦθα, μετεῖχον διὰ τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ὁράσεως τῶν θείων ὁμολογούντες τὴν πίστιν καὶ ψάλλοντες τὰ τῆς εὐσεβείας ῥήματα.

ΣΗΜΑΝΤΡΟΝ. Τὸ πάλαι τὸ μεσονύκτιον, κατὰ τὸ «μεσονύκτιον ἐξεγειρόμην τοῦ ἐξομολογήσασθαι ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου» ἢ ὀλίγον ὕστερον, οἱ χριστιανοὶ ἡγείροντο ἐκ κοινοῦ τινος αἰσθήματος πρὸς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ· κατόπιν ὁμῶς εἰσῆχθη ἡ ῥάβδος, δι' ἧς, κρούων τεταγμένος ἄνθρωπος τὰς θύρας ἐξύπνιζε τοὺς πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ τούτου καθήκοντος, ὅπερ καὶ ἤδη ἐπικρατεῖ εἰς τινὰς τόπους· οἱ δὲ κώδυνες εἰσῆχθησαν περὶ τὰ μέσα τοῦ ἐγγάτου αἵματος εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Εἰς τὸ ἅγιον βῆμα, τὸ ὁποῖον οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὀνομάζουσιν Ἄδυτα, ἅγια τῶν ἁγίων, ἱερά Ταμεία κ.λ.π. δὲν εἶναι συγκεχωρημένον νὰ εἰσέρχῃται ὅστις θέλει, ἐκτὸς τῶν κληρικῶν διότι μεγαλύτερος ἀμάρτανει.

Τὸ καταπετάσμα ὅπερ χωρίζει τὰ ἅδυτα ἀπὸ τὸν λοιπὸν ναὸν τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ δρύφακτα, διάστυλα καὶ κιγκλίδες, παριστάνει τὴν διαφορὰν τῶν αἰσθητῶν πρὸς τὰ νοητά.

ΣΥΝΘΡΟΝΟΝ. Ἡ στάσις τοῦ ἀρχιερέως μετὰ τῶν ἱερέων ἀπὸ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος ὀπισθεν τῆς ἁγίας Τραπεζῆς ὀνομάζεται ἱερὸν σύνθρονον, δηλοῦν τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς Ἀποστόλους. Ὅταν ὁ ἀρχιερεὺς ἀναβαίνει εἰς τὸ σύνθρονον μετὰ τὸ τρισάγιον κ.λ.π. τυποῖ τὸν ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθήσαντα ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς Υἱὸν καὶ Λόγον. Κατερχόμενος δὲ οὗτος τῆς ἱερᾶς ταύτης καθέδρας δηλοῖ τὴν περὶ ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος πρόνοιαν καὶ κηδεμονίαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ὅτι καὶ ἀνελθὼν δὲν ἐχωρίσθη ἀφ' ἡμῶν.

ΚΟΙΤΗ (ἀχυβάδα) παριστάνει ἐξωτερικῶς τὸ σχῆμα τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ· διὸ καὶ ἡ ἐξοχή γίνεται κατὰ τινὰς μὲν κυκλωτερῆς, κατὰ τινὰς δὲ πολυεδρική, ἦτοι μὲ πολλὰς ἑδρας, ἐξ ὧν αἱ μὲν παριστῶσι τὰς πλευράς τοῦ τάφου, ἡ δὲ ἐν τῇ μέσῃ τὸν λίθον τοῦ μνήματος, δι' οὗ ἐκλείσθη τὸ μνήμα.

ΑΜΒΩΝ σημαίνει τὸν ἀπουλισθέντα λίθον ἐκ τοῦ μνήματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ κατεσκευάζετο ὕψηλὰ πρὸ τοῦ ἁγίου βήματος, δηλαδὴ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος τῆς μέσης θύρας τοῦ ἱεροῦ, ἔνθα ἐγένετο τὸ ἐωθινὸν Εὐαγγέλιον, καθὼς καὶ ἐκεῖνο τῆς λειτουργίας· νῦν δὲ γίνεται ἐν τῇ μέσῃ τοῦ ναοῦ, ἵνα οἱ χριστιανοὶ ἀκροῶνται τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εὐκολότερα.

ΣΤΑΣΙΔΙΑ. Ταῦτα ἐγένοντο εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Πρὸ τῆς εὐρέσεως αὐτῶν λέγουσιν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι καὶ μάλιστα οἱ γέροντες, ἐπηρείδοντο ἐπὶ βακτηριῶν, ὅπερ καὶ νῦν ἐπικρατεῖ εἰς πολλὰς εὐαγγελίας Μονὰς.

ΤΥΠΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ. Παρέλαθεν ἡ ἐκκλησία ἀνέκαθεν τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τὸν ὁποῖον οὐ μόνον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ταῖς ἐν οἴκῳ, προσευχαῖς ὀφείλομεν πάντες οἱ χριστιανοὶ νὰ σημειῶμεν, ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ δεῖπνου καὶ γεύματος καὶ μετὰ τὸ τέλος τούτων, καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως παντός καθημερινοῦ ἔργου καὶ μετὰ τὸ πέρας αὐτοῦ, καίτοι τινὲς οὐ μόνον διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος ἀδιαφοροῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ζηλωτὰς καὶ ἐργάτας τούτου φέγουσι, μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν οὔτε τὸ βάρος τῆς εὐθύνης, ὅπερ ἀναμένει αὐτούς, οὔτε τὴν μεγάλην ἐκ τοῦ σταυροῦ προερχομένην ὠφέλειαν. Ὅσον οὗτοι καὶ ἑαυτοὺς ἀδικοῦσι, καὶ τοὺς ἄλλους βλάπτουσιν, ἀπομακρύνοντες αὐτοὺς ἀπὸ τούτου εὐσεβοῦς ἔργου, μαρτυροῦσι πλείστοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες. «Πιστὴ εἰ; λέγει ὁ Χρυσόστομος, σφράγισον σεαυτὴν, καὶ εἰπεῖ τοῦτο ἔχω τὸ ὅπλον μόνον· τούτο τὸ φάρμακον ἄλλο δὲ οὐκ ὀδα κ.λ.π.». Καὶ ἀλλαχοῦ «Δέον μὴδὲν ἕτερον τῷ παιδί περιτιθέναι, ἀλλ' ἢ τὴν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ φυλακὴν» καὶ πάλιν «Μὴ ταῦτα, μὴ ἀδελφοί· ἀλλ' ἐν πρώτης ἡλικίας πνευματικαῖς περιπράττετε ὅπλοις τὰ παιδία, καὶ τῇ χειρὶ παιδεύετε σφραγίζον τὸ μέτωπον καὶ πρὶν ἢ δυνηθῆναι τῇ χειρὶ τοῦτο ποιεῖν, αὐτοὶ ἐντυποῦτε αὐτοῖς τὸν σταυρόν». Καὶ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος «τῷ σημείῳ τοῦ σταυροῦ πᾶσα μαγεία πέπνυται». Καὶ ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος· «Ἐνθα ὄνομα Χριστοῦ καὶ σφραγὶς σταυροῦ, εὖκ ἴσχυσε φαρμακεία δύναμις» κλπ. Τὸν τίμιον σταυρόν ἑορτάζει ἡ ἐκκλησία πεντάκις τοῦ ἔτους, ἦτοι τὴν 6ην Μαρτίου, τὴν τρίτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, τὴν 7ην Μαΐου, τὴν 1—15 Αὐγούστου, καὶ τὴν 14ην Σεπτεμβρίου, ὅτε περιβάλλεται ὁ Σταυρὸς ἐν τῇ δίσκῳ διὰ τοῦ εὐώδους φυτοῦ, τοῦ βασιλικοῦ διότι κατὰ παράδοσιν ἀρχαίαν τὸ βασιλικόν τοῦτο ἐφύετο αὐτομάτως ἐπὶ τοῦ τόπου, ἔνθα ὑπῆρχε κεχωρισμένος ὁ Τίμιος Σταυρὸς.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΕΠΑΝΩ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ δηλοῖ, ὅτι καθὼς θέλει φανῇ τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ οὐρανῷ, ὅταν ἔλθῃ ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς, οὕτω καὶ ὁ σταυρὸς, ὁ φύλαξ τῆς οἰκουμένης καὶ τῆς ἐκκλησίας ἡ ὥραιότης, τίθεται ἄνω τοῦ καταπετάσματος τοῦ ναοῦ, ὅστις εἶναι ἐπίγειος οὐρανός· τὸ δὲ ΚΡΑΝΙΟΝ, τὸ ὁποῖον ζωγραφίζεται κάτωθι τοῦ σταυροῦ γινώσκουμεν ἐκ παραδόσεως, ὅτι ἦτο τοῦ Ἀδάμ, μετενεχθέν ἐκ Μεσσοπαταμίας, καὶ ταφέν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅστις ἐκλήθη, ἕνεκα τούτου Κρανίου Τόπος, ἔνθα σταυρωθεὶς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀπέπλυνε διὰ τοῦ ἐκχυθέντος αἵματός Του τὴν προπατορικὴν ἁμαρτίαν.

ΘΥΡΑΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ· ἡ μὲν ἐν τῇ μέσῃ λέγεται καὶ βασιλικὴ θύρα, ἡ δὲ πρὸς βορρᾶν, θύρα τοῦ βορείου κλίτους (μέρους), ἡ δὲ πρὸς νότον τοῦ νοτίου. Τὴ δὲ σημαίνει τὸ κλείσιμον καὶ ἀνοιγμὰ τῶν θηριοθῶρων μετὰ τὴν μεγάλην εἰσόδον θέλομεν εἰπεῖ ἐν οἰκείῳ τόπῳ.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

Πρὸς ἄπιστον

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ αἶσθημα τῆς προσωπικῆς του ἀξίας. Ἡ ἀπεραντοσύνη τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτεται ἀπὸ τὴν νεωτέρα φυσικὴ ἐπιστήμη, καθιστᾷ τοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους πτωχὰ πλάσματα, πρόσκαιρα καὶ ἀσήμαντα, ἀπλᾶ μηδενικά.

Μικρὸς λοιπὸν καὶ ἀδύναμος αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀναλογίζεται τίς μεγάλες ὁργανώσεις, τοὺς κοινωνικοὺς, πολιτικοὺς καὶ βιομηχανικοὺς συνασπισμοὺς μέσα στοὺς ὁποίους δὲν εἶναι παρὰ ἓνα ἀδύνατο καὶ ἀξιοθρήνητο μέλος.

Χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς νέας γενεᾶς εἶναι ἡ ΑΠΟΓΡΟΗΤΕΥΣΙΣ, ἡ ΑΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΝΟΝ. Ἡ σημερινὴ ζωὴ στερεῖται ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς ὑπάρχει ἡ ἀνασφάλεια, ὁ φόβος, ἡ δυσφορία.

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΗΜΕΡΑ;

Διαρκῶς σταθεροποιεῖται περισσότερο καὶ ριζώνει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀντίληψις ὅτι, γιὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ εὐτυχίσῃ δὲν χρειάζεται ψυχικὴ ἢ πνευματικὴ δραστηριότης. Ἡ διαδικασία εἶναι πάντοτε μία, δὲν χρειάζεται δηλαδὴ παρὰ νὰ πιέξῃ ὠρισμένα κουμπία καὶ ὁ κόσμος θὰ εὐρίσκηται εἰς τὴν διάθεσιν του, ἡ δὲ καλοπέρασή του ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὴ τὴν καθαρῶς μηχανικὴν διαδικασία.

Ἡ κυριαρχία ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν συνθηκῶν μὲ τὴν ὁποίαν ὀπλίζει τὸν ἄνθρωπον ἡ μηχανή, ἂν καὶ τὸν κάνει σκλάβο τῆς, τοῦ δημιουργεῖ τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι ἐξουσιάζει τὰ πάντα. Καὶ ἂν ἀκόμη ὑπάρχουν μερικά ἐμπόδια εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ παρελθὸν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀντιμετώπισίς τους δὲν εἶναι παρὰ ὑπόθεσις χρόνου. Ἡ ἐπιστήμη ἔβαλε στὰ χέρια του τὸ κλειδί τῆς δυνάμεως καὶ τῶν γνώσεων, ὥστε τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κάνει εἶναι νὰ μαθαίνῃ νὰ τὸ στρέφῃ εἰς τὴν κλειδαριά. Εἶναι διδάσκαλος τοῦ ἑαυτοῦ καὶ δὲν χρειάζεται νὰ καλῇ κανένα Διδάσκαλον ἢ Κύριον. Ὁ ΘΕΟΣ ἀποχρούεται καὶ γίνεται πολυτέλεια.

ΤΑ ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΑΙΤΙΑ

Ἡ ἀνθρωπίνῃ γνώσει υπερηφανεύεται ἐπειδὴ περιπατεῖ εἰς τὸ σκότος καὶ δὲν γνωρίζει ὅτι ὑπάρχει κάτι ἀνώτερον αὐτῆς. Ὅλοι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ γνωστικοὶ κυριεύονται ἀπὸ ἑπαρσιν καὶ υπερηφάνειαν, ἐπειδὴ εἶναι προσηλωμένοι εἰς τὴν γῆν καὶ πολιτεύονται κατὰ τὰ θελήματα τῆς σαρκός. Ἐπιστηρίζονται εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν ἔργα, χωρὶς νὰ συλλογίζονται καθόλου τὰ θεῖα καὶ ἀκατάληπτα. Αὕτη ἡ γνώσις κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ δογματίζῃ καὶ νὰ ἐναντιοῦται εἰς τοὺς λόγους τῶν ἄλλων, ἐπίσης νὰ δολιεύηται διὰ μηχανημάτων καὶ πανουργιῶν, ὥς καὶ δι' ἄλλων τρόπων οἱ ὁποῖοι δὲν τιμοῦν τὴν ἀνθρωπότητα.

Αὕτη ἡ γνώσις ὁμῶς, ἡ ὁποία νομίζει ὅτι τὰ πάντα γίνονται διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς προνοίας καὶ συμφωνεῖ μὲ τοὺς ἀθέους οἱ ὁποῖοι λέγουν ὅτι δὲν ὑπάρχει Κυβέρνησις εἰς τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως, δὲν μένει χωρὶς διηγετικὴ φροντίδα καὶ φόβον περὶ τοῦ σώματος. Διὰ τοῦτο τοὺς τοιαύτους γνωστικοὺς κυριεύει ἡ λύπη, ἡ ὀλιγοφυχία, ἡ ἀπόγνωσις, ὁ φόβος τῶν δαιμόνων, ἡ δειλία, ὁ φόβος τῶν ληστῶν, ἡ μέριμνα πρὸς ἀποφυγὴν πτωχεύσεως καὶ στερήσεως τῶν χρειωδῶν, ὁ φόβος τοῦ θανάτου καὶ ὅλο τὸ ἄγχος τῆς παρούσης ζωῆς. Αὐτὰ συμβαίνουν διότι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δὲν γνωρίζει νὰ ρίπτῃ τὴν μέριμναν αὐτοῦ εἰς τὸν Θεόν μετὰ πεποιθήσεως τῆς πρὸς αὐτὸν πίστεως. Ὅταν ὁμῶς ἡ πίστις μείνῃ ἐν ἀχρηστία καὶ ἀνενέργητος ὁ ἄνθρωπος δὲν βλέπει πλέον τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ καὶ μάχεται μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουν καὶ ἐναντιοῦνται εἰς αὐτήν.

Η ΠΙΣΤΙΣ ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ

Ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἥτις μετὰ πίστεως ἀνέθρηνεν ἐαυτήν εἰς τὸν Θεόν καὶ ἠσθάνθη τὴν θεῖαν βοήθειαν δὲν φρονίζει πλέον δι' ἑαυτήν ἀλλὰ σιωπᾷ μετὰ θαυμασμοῦ καὶ δὲν ἔχει πλέον ἐξουσίαν νὰ στραφῇ πάλιν εἰς τοὺς τρόπους τῶν ἰδίων αὐτῆς γνώσεων καὶ δι' αὐτῶν νὰ διοικῆται, φοβουμένη μήπως διὰ τῆς ἐναντιώσεως ταύτης στερηθῇ τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ἥτις κρυπτῶς ἐπισκέπτεται καὶ ἐπιμελεῖται αὐτῆς ἀκαταπαύστως. Ἐὰν ἡ τοιαύτη ψυχὴ στοχασθῇ ὅτι, εἶναι ἱκανὴ διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ἰδίων αὐτῆς γνώσεων νὰ προνοῇ δι' ἑαυτήν, ἐμωράνθη. Ἐπίσης ὅσοι ἐδέχθησαν τὸ φῶς τῆς πίστεως δὲν δύνανται νὰ προσεύχωνται ἀναίσχυντως καὶ νὰ ζητοῦν παρὰ τοῦ Θεοῦ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πράγμα, ἢ νὰ λέγουν ἀφαίρεσον ἐξ ἡμῶν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πάθος, βλέπουν ὁμῶς διὰ τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίστεως τὴν πατρικὴν πρόνοιαν τοῦ ἀληθινοῦ τούτου πατρός νὰ ἐπισκιάζῃ αὐτοὺς. Ἡ ἄμετρος αὕτη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὑπερνικᾷ πᾶσαν πατρικὴν ἀγάπην καὶ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ βοηθήσῃ ὅλους ἡμᾶς υπερβαλλόντως, ἦτοι περισσότερο ἀπὸ ὅτι ζητοῦμεν, ἐπιθυμοῦμεν ἢ σκεπτόμεθα.

ΤΙ ΑΙΣΘΑΝΕΤΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπορρίψῃ ἐξ αὐτοῦ πᾶσαν κοσμικὴν βοήθειαν καὶ ἀνθρωπίνην ἐλπίδα, ἀφιερωθῇ δὲ εἰς τὸν Θεόν μετὰ πίστεως καὶ καθαρᾶς καρδίας, εὐθέως ἐπέρχεται εἰς αὐτὸν ἡ θεῖα χάρις καὶ φανερώνει εἰς αὐτὸν τὴν ἑαυτῆς δύναμιν διὰ διαφόρων βοηθειῶν. Ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ἐμφανὴς εἰς τὰ ἀφορῶντα τὸ σῶμα, ἐκ τῶν αἰσθητῶν δὲ καὶ φανερῶν τούτων βοηθειῶν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται περισσότερο τὴν θεῖαν πρό-

νοϊαν καὶ διὰ τῆς γνώσεως τῶν αἰσθητῶν καὶ φανερῶν δεβαιούται καὶ περὶ τῶν ἀοράτων, ὡς ἀρμόζει εἰς τὸ ταπεινὸν καὶ ἀπλοῦν αὐτοῦ φρόνημα ὡς καὶ εἰς τὴν σεμνὴν κατὰ Θεὸν πολιτείαν αὐτοῦ. Ὁ πιστὸς Χριστιανὸς γνωρίζει, ὅτι, ἡ ἀναγκαία τοῦ σώματος αὐτοῦ χρεῖα ἐτοιμάζεται ἄνευ κόπου καὶ ἀπὸ μέρους αὐτοῦ φροντίδος, πολλάκις δὲ ἡ θεία πρόνοια ἀπαλλάσσει αὐτὸν ἀπὸ πολλὰ δυσάρεστα καὶ ἐπικίνδυνα περιστατικά χωρὶς αὐτὸς νὰ τὰ ἀντιλαμβάνεται, καθόσον ἀνεπιστήτως ἡ θεία χάρις ἀπομακρύνει ταῦτα ἀπὸ αὐτὸν διὰ θαυμασίου τρόπου καὶ σκεπάζει αὐτόν, καθ' ὃν τρόπον ἡ ὄρνις τὰ ἐαυτῆς τέκνα ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῆς καὶ δεικνύει εἰς αὐτὸν ὅτι ἐπλησίασεν ὁ ἀφανισμὸς αὐτοῦ ἀλλ' ἔμεινεν ἀδόληψ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γυμνάζει τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς τὰ πνευματικά, διδύσκει αὐτὸν σύνεσιν ὥστε νὰ ἐννοῇ τὰς ἐπινοήσεις τῶν ἐννοιῶν καὶ τὸ νόημα τῶν ἀκαταλήπτων εἰς αὐτῶν κακῶν λογισμῶν, ὥστε εὐκόλως νὰ διακρίνῃ τὸ πῶς ὁ εἰς ἀκολουθεῖ κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ πῶς πλανῶσι τὸν ἄνθρωπον καὶ πῶς ἐξολοθρεύουσι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἐπίσης κατασχύνει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ πᾶσαν ἐνέδραν ἢ μηχανὴν τῶν δαιμόνων ὡς καὶ τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν, δίδει δὲ εἰς τὸν ἄνθρωπον φρόνησιν ἵνα κατανοῇ ὅσα ἐμελλον νὰ συμβῶσιν εἰς αὐτόν καὶ ἀνατέλλει ἐντὸς τῆς ἀπλῆς αὐτοῦ καρδίας φῶς, διὰ τοῦ ὁποίου αἰσθάνεται τὴν δύναμιν τῶν λεπτῶν στοχασμῶν καὶ συλλογισμῶν, καὶ τὸ ὅποσον φῶς δεικνύει εἰς αὐτόν φανερώς ὅποια τινὰ ἐμελλε νὰ πάθῃ ἐὰν δὲν ἐγνωρίζε ταῦτα, καὶ ἐντεῦθεν ἀντιλαμβάνεται αὐτὸς ὅτι, δι' ἕκαστον πρᾶγμα εἴτε μικρὸν εἴτε μέγα, πρέπει νὰ παρακαλῇ καὶ νὰ ἐκζητῇ διὰ τῆς προσευχῆς παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ ὅπως φωτίσῃ αὐτόν περὶ τούτου.

Ὅταν ὁμως ἡ θεία χάρις ἴδῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἤρξατο διὰ τοῦ λογισμοῦ νὰ ὑψηλοφρονῇ, εὐθὺς παραχωρεῖ ἵνα ἔλθωσιν εἰς αὐτόν ἰσχυρότεροι πειρασμοὶ καὶ πολεμοῦντες νικήσωσιν αὐτόν, τοιοῦτοτρόπως δὲ θὰ γνωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀσθένειαν, καὶ τότε θὰ καταφύγῃ καὶ πλησιάσῃ μετὰ ταπεινώσεως πρὸς τὸν Θεόν.

ΤΙ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΟΙ ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΙ ΣΗΜΕΡΑ

Ὁ ὑπερήφανος ἄρχεται νὰ θεωρῇ ἐαυτὸν σοφόν καὶ φρόνιμον, τότε δὲ ὑποπίπτει εἰς πάντα τὰ κακὰ κατὰ τὸ μέτρον τῶν τοιούτων λογισμῶν τῆς ὑπερηφανείας. Οἱ πειρασμοὶ ἐπέρχονται ἐκ θείας παραχωρήσεως, διότι οἱ ὑπερήφανοι ἀναισχυνοῦσι καὶ ὑψηλοφρονοῦσι, διὰ τοῦ νοός αὐτῶν, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀδικοῦσι τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ διὰ τῆς ὑπερηφανείας αὐτῶν, καὶ εἰσὶν οὗτοι οἱ φανεροὶ πειρασμοὶ τῶν δαιμόνων. Εἰς τοὺς ὑπερηφάνους παρουσιάζονται: στερήσεις τῆς σοφίας αὐτῶν, ὀριμεῖα αἰσθησις τῶν λογισμῶν τῆς πορνείας, ἥτις παραχωρεῖται πρὸς ταπεινώσιν τῆς ἐπάρεσως αὐτῶν, ὁ ταχύς θυμὸς, τὸ νὰ θέλωσι νὰ στήσωσι τὸ ἴδιον αὐτῶν θέλημα, τὸ νὰ φιλονεικῶσι διὰ λόγων, τὸ νὰ ἐπιτιμῶσι καὶ ἐπιβάλλωνται εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐπέρχονται ἐπίσης, καταφρόνησις τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς, τελεία πλάνη τοῦ νοός, βλασφημία

κατὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, συλλογισμοὶ ἀνόητοι καὶ ἄξιοι γέλωτος, μᾶλλον δὲ ἄξιοι κλαυθμοῦ. Οἱ ὑπερήφανοι ἐπιθυμοῦν νὰ σμίγωνται καὶ νὰ συναναστρέφωνται μετὰ τῶν κοσμικῶν, νὰ πολυλογῶσι καὶ φλυαρῶσι πάντοτε ἀνοήτως, νὰ ἐξευρίσκωσι καινοτομίας καὶ ἐπαγγέλλωνται πράγματα ἀνώτερα τῆς δυνάμεως αὐτῶν, καὶ συναπαντῶνται πάντοτε μετὰ κακῶν καὶ ἀσεβῶν ἀνθρώπων, καὶ περιπίπτουσιν εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ὅτινες θλίβουσι καὶ στενοχωροῦσι αὐτούς. Ἐπέρχεται δὲ στερήσις τῆς παρηγορίας τῆς καρδίας, στερήσις τῆς καρδίας, στερήσις τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς πίστεως αὐτῶν καὶ ἐν γένει συμβαίνουν εἰς αὐτούς ὅσα εἶναι ὑπὲρ τὴν δύναμιν αὐτῶν μετὰ τῶν ἰδιαιτέρων ἀτομικῶν παθῶν. Ὅταν θελήσῃ ὁ Θεὸς νὰ θλίψῃ ἄνθρωπον τινὰ περισσότερον, παραχωρεῖ νὰ ἐμπέσῃ αὐτὸς εἰς τὰς χεῖρας τῆς μικροφυχίας, ἡ ὁποία γεννᾷ εἰς αὐτόν τὴν ἰσχυρὰν δύναμιν τῆς ἀδιαφορίας, διὰ τῆς ὁποίας γεύεται τοῦ ψυχικοῦ πνιγμοῦ ὅπου ὑπάρχει δοκιμασία τῆς κολάσεως καὶ ἐντεῦθεν ἐπέρχεται εἰς αὐτόν τὸ πνεῦμα τοῦ παραλογισμοῦ, ἐξ οὗ πηγάζουσιν ἀπειροὶ πειρασμοί, ἡγρουν ἢ σύγχυσις, ἢ ταραχὴ, ὁ θυμὸς, ἡ βλασφημία, ἡ μεμφιμοιρία, οἱ διεστραμμένοι λογισμοί, ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετάδοσις καὶ τὰ τοῖς τοῖς ὅμοια.

ΠΟΙΑ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Θεραπεία ὅλων τούτων ὑπάρχει, μία καὶ ἡ αὐτή, διὰ τῆς ὁποίας εὕρισκε κανεὶς παρευθὺς παρηγορίαν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Καὶ ἡ θεραπεία αὕτη εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη τῆς καρδίας, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναται κανεὶς νὰ διασκορπίσῃ τὸν φραγμὸν τούτων τῶν πειρασμῶν, ἀπεναντίας μάλιστα εὕρισκε αὐτοὺς ἐπερχομένους κατ' αὐτοῦ μετὰ μεγαλυτέρας δυνάμεως.

Τὴ εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη τῆς καρδίας; Τὸ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ὅτι, ἔχει ἀνάγκην τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ, καθότι ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ σώζουσα.

Η ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ πιστεύσας εἰς αὐτὸ καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται. «Σήμερον δὲ τοῖς πιστεύουσιν ταῦτα παρακολουθήσει, ἐν τῷ ὀνόματι μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι γλώσσαις λαλήσουσι καινὰς, ὄφεις ἀροῦσι, κἄν θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψῃ, ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι καὶ καλῶς ἔξουσιν.

Οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ Παλαισημερολογίται, ἐπαληθεύουν τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, ἐνῶ ἄνευ φόβου βαδίζουν τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, ἐνθουμάμενοι τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου. «Οὐχὶ πέντε στρουθία πωλεῖται ἀσσαρίων δύο, καὶ ἐν ἑξ αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἐπιλεηλησμένον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἡρίθμηνται, μὴ οὖν φοβεῖσθε, πολλῶν στρουθίων διαφέρετε». (κατὰ Λουκᾶ ιβ' 6—8).

ΑΠΙΣΤΕ

«Τοῦτ' ἔστι τὸ ρῆμα τῆς πίστεως ὃ κηρύσσομεν, ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματι σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐ-

Σταύρωσις καὶ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Τὴν ἐπιστολὴν τούτην ἀπέστειλαν εἰς Ἀριμαθαίαν οἱ Ἰουδαῖοι μετὰ τῶν ἐπὶ στρατιωτῶν, φίλων ὄντων τοῦ Ἰωσήφ, οἱ ὅποιοι πορευθέντες εὗρον αὐτὸν καὶ ἔδωκαν αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν. Ὁ δὲ Ἰωσήφ ἀναγκάσας αὐτὴν ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ τοὺς στρατιώτας ἡσπάζετο καὶ τραπέζης ἐπιτεθείσης ἤσθιε καὶ ἔπινε μετ' αὐτῶν. Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐπορεύθη μετ' αὐτῶν εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ ὡς ἐπλησίασαν εἰς τὴν πόλιν, ἐξῆλθε πᾶς ὁ λαὸς εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ καὶ κατησπάζοντο αὐτόν. Ὁ δὲ Νικόδημος ἐδέξατο αὐτόν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Τῇ δὲ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ προσεκάλεσαν αὐτόν ἐν τῷ Ναφ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ εἶπον αὐτῷ. Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ εἰπέ ἡμῖν τὴν ἀλήθειαν, οἶδαμεν γάρ, ὅτι τὸν Ἰησοῦν ἐκήδευσας καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐκρατήσαμεν σε ἐν τῇ φυλακῇ, εἴτα ζητήσαντές σε ἐκβαλεῖν πρὸς τὸ φονευθῆναι οὐχ εὑρομέν σε ἐκεῖ καὶ θαυμάσαντες εἰς τοῦτο, πολὺ ἐφοδύθημεν καὶ τῷ Θεῷ ἐδεόμεθα εἰς τὸ εὑρεῖς, νῦν δὲ λέγε ἡμῖν τὴν ἀλήθειαν.

Πρὸς ταῦτα ἀποκριθεὶς ὁ Ἰωσήφ ἔφη. Ἐγὼ μετὰ τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς, ὄντος μου ἐν τῇ φυλακῇ, ἔπεσα εἰς προσευχὴν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου καὶ πρὸς τὸ μεσονύκτιον τῆς ἐπιούσης νυκτὸς ὡρῶ τὸν οἶκον τῆς φυλακῆς αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων Ἀγγέλων ἀπὸ τῶν τεσσάρων γωνιῶν κατέχοντες αὐτόν καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς ἔνδον τῆς φυλακῆς ὡς ἀστραπή, ἐγὼ δὲ ἀπὸ τοῦ φόβου μου ἔπεσα εἰς τὴν γῆν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας με τῆς χειρὸς

ἤγειρε λέγων, μὴ φοβοῦ Ἰωσήφ. Εἴτα παραλαβὼν κατεφίλησέ με καὶ λέγει μοι. Ἐπιστράφου καὶ ἴδε τίς εἰμι; Στραφεὶς οὖν καὶ ἰδὼν αὐτόν εἶπον, Κύριε, τίς εἰ; Λέγει μοι Ἐκεῖνος, ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς, ὃν προχθὲς σὺ ἐκήδευσας. Ἐγὼ δὲ εἶπον, δεῖξον μοι τὸν τάφον καὶ τότε πιστεύσω σοι. Λαβὼν με οὖν ἐκ τῆς χειρὸς ἤγαγέ με ἐπὶ τὸν τάφον ὄντα ἀνεωγμένον καὶ ἰδὼν τὴν σινδόνα καὶ τὸ σουδάριον, τὰ ὅποια καὶ γνωρίσας εἶπον. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου καὶ προσεκύνησα αὐτόν.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς λαβὼν με ἐκ τῆς χειρὸς, ἀκολουθούτων καὶ τῶν Ἀγγέλων, ἤγαγέ με ἕως εἰς τὴν Ἀριμαθαίαν εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ λέγει μοι. Κάθου ἐνταῦθα ἕως τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἐγὼ γὰρ ὑπάγω εἰς τοὺς Μαθητάς Μου τοῦ πληροφορηθῆναι αὐτοὺς τοῦ κινήσεως τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἰωσήφ ἔκραξαν οἱ Ἀρχιερεῖς πρὸς τὸν λαόν. Ἡμεῖς οἶδαμεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε πατέρα καὶ Μητέρα καὶ πῶς μέλλομεν πιστεῦσαι, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Χριστός; Ἀπεκρίθη εἰς ἐκ τῶν Λευιτῶν καὶ εἶπε. Ἐγὼ οἶδα τὴν γενεάν τοῦ Χριστοῦ, ἀνθρώποι εὐγενεῖς καὶ ἐργάται δοκιμώτατοι εἰσι τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐγνώρισα δὲ καὶ Συμεὼν τὸν πρεσβύτερον, ὅστις ἐδέξατο αὐτόν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ἐν τῷ Ἱερῷ, ἐπιμαρτυρήσαντα αὐτῷ καὶ εἰπόντα. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνων καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς εἶπον. Ἄς εὗρωμεν, λοιπόν, τοὺς τρεῖς ἐκείνους, τοὺς ἰδόντας αὐτόν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ ἐρωτήσωμεν ἀκριβῶς καὶ ἐξορκίσωμεν, ἵνα εἰπωσιν ἡμῖν τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν.

Ἐλθόντες οὖν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον. Ζῇ Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, εἶδομεν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ζῶντα καὶ εἰς τὸν Οὐρανὸν ἀναβαίνοντα. Τότε ὁ Ἀννας καὶ Καϊάφας διεχώρισαν τοὺς τρεῖς τούτους καὶ ἐρωτήσαντες ἰδιαιτέρως αὐτούς, ὁμοφώνησαν καὶ οἱ τρεῖς. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς ἀποκριθέντες εἶπον. Ἡ Γραφή λέγει. ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων σταθθήσεται πᾶν ῥήμα. Ὁ μὲν Ἰωσήφ ὁμολογεῖ ὅτι ἐκήδευσε καὶ ἐνεταφίασεν αὐτόν μετὰ τοῦ Νικόδημου καὶ πῶς ἐστὶν ἀληθὲς ὅτι ἠγέρθη; Λέγει ὁ Ἰωσήφ καὶ τί θαυμαστὸν ὁ τὸν τετραήμερον ἐγείρας, μὴ ἐγερθῆναι καὶ αὐτὸς τριήμερος; Καὶ δεῖ οὐ μόνον τὸν Λάζαρον ἤγειρεν, ἀλλὰ ἄλλους πολλοὺς ἐν Ἱερουσόλοις; Καὶ εἰ τοὺς ἄλλους ἀγνοεῖτε, ἅν Συμεὼν τὸν πρεσβύτερον καὶ τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ, ὁμοῦ

τὸν ἤγειρεν ἐν νεκρῶν, σωθήσῃ. Καρδία γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν. Λέγει γὰρ ἡ Γραφή, πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ κατασχυνθήσεται. Οὐ γὰρ ἐστὶ διαστολή Ἰουδαίου τε καὶ Ἑλλήνου, ὃ γὰρ αὐτὸς Κύριος πάντων, πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλούμενους αὐτόν, πᾶς γὰρ δεῖ ἐπικαλέσθαι τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.» (πρὸς Ρωμ. ι' 8—14).

Ἐν Ἀγίῳ Ὁρεὶ τῇ 11.2.76

ΣΙΜΩΝ Μοναχός
Κελλίον Ἁγίου Σάββας
Ἱερά Μονή ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

Οἱ Ἀσκητικοὶ Λόγοι
τοῦ Ἀγίου ΓΕΩΡΓΙΟΥ τοῦ Σύρου

καὶ τοὺς δύο ἀδελφούς αὐτοῦ, οὓς ἀνέστησε καὶ τοὺς ὁποίους καλῶς γνωρίζετε, ὥσάν ὅπου πρὸ ὀλίγου ἐνεταφιάσατε, νῦν δὲ οἱ τάφοι αὐτῶν φαίνονται ἀγεωγημένοι καὶ κενοί, ἐκείνοι δὲ ζῶντες διατρέχουσιν εἰς Ἀρριμαθαίαν.

Τότε ἠγέρθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος καὶ Γαμαλιήλ καὶ ἕτεροι μετ' αὐτῶν καὶ ἀπῆλθον εἰς Ἀρριμαθαίαν, ἐνθα εὐρόντες οὓς ὁ Ἰωσήφ ἔλεγε καὶ ποιήσαντες προσευχὴν ἠσπασθήσαν ἀλλήλους· ἐλθόντες δὲ μετ' αὐτῶν εἰς Ἱερουσόλυμα ἐν τῇ Συναγωγῇ καὶ κλείσαντες τὰς θύρας εἶπον πρὸς αὐτοὺς οἱ Ἀρχιερεῖς· Θέλουμεν ἵνα ὁρίσητε εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ Ἀδωναὶ καὶ εἴπητε τὴν ἀλήθειαν, πῶς ἀνεστήθητε καὶ εἰς ὑμᾶς ἀνέστησεν ἐκ τῶν νεκρῶν. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἀναστάντες ἐποίησαν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶν τὸν τίμιον Σταυρὸν καὶ εἶπον πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς· Δότε ἡμῖν χαρτίον καὶ μελάνην καὶ κάλαμον. Ἐφερον οὖν ταῦτα· Εἶτα καθίσας ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἔγραψε ταῦτα. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἡ Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Κόσμου, δὸς ἡμῖν χάριν, ἵνα διηγησώμεθα τὴν Ἀνάστασίν Σου καὶ τὰ θαυμάσιά Σου, ἃ ἐν τῷ Ἀδῇ ἐποίησας. Ἡμεῖς ἦμεθα ἐν τῷ Ἀδῇ, ἐν ὥρᾳ δὲ μεσονυκτίου εἰς τὸ ἀνεκδιήγητον ἐκείνῳ σκότος, ἀνέτειλεν ὥσπερ φῶς Ἡλίου καὶ φωτισθέντες ἅπαντες εἶδομεν ἀλλήλους. Εἶτα εὐθὺς ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀβραάμ μετὰ τῶν πατριαρχῶν καὶ Προφητῶν ἐνωθεὶς καὶ χαρᾶς πολλῆς πλησθέντες, εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Τοῦτο τὸ φῶς ἐκ μεγάλου φωτισμοῦ ἐστίν. Ὁ δὲ Προφήτης Ἠσαΐας, ἐκεῖ παρών, εἶπε· Τοῦτο τὸ φῶς ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐστὶ καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, περὶ οὗ ἐγὼ προσεφίητussa ἐτι ζῶν· Γῇ Ζαβουλῶν καὶ γῇ Νεφθαλείμ, ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα.

Εἶτα ἦλθεν εἰς τὸ μέσον εἰς ἀσκητής, ὡς ἀπὸ τῆς ἐρήμου, Ἰωάννης λεγόμενος, δὲ ἐποίησε τὰς ὁδοὺς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εὐθείας, κηρύξας μετάνοιαν ἐν τῷ λαῷ καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν πρὸς τὸν ὅποιον εἶπον οἱ Πατρίάρχαι· Τίς εἶ; Ὁ δὲ λέγει· Ἐγὼ εἰμι ὁ ἀποσταλὲς παρὰ Θεοῦ, ἵνα κηρύξω καὶ τοῖς ἐν Ἀδῇ, ὥσπερ καὶ τοῖς ἐν Κόσμῳ, τὸν ἐρχομὸν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἐνθάδε. Οἱ δὲ Πατρίάρχαι καὶ οἱ Προφῆται ἀκούσαντες ἔχαιρον μέγας.

Ἐν αὐτῇ δέ, τῇ τῶν ἀπάντων χαρᾷ, ἦλθεν ὁ Σατανᾶς, ὁ κληρονόμος τοῦ σκότους καὶ λέγει τῷ Ἀδῇ.

Διάλογος Σατανᾶ καὶ Ἀδου

Παμφάγε καὶ ἀκόρεστε, ἀκουσόν μου τοὺς λόγους. Ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰουδαίων εἰς ἄνθρωπος, λεγόμενος Ἰησοῦς, ὀνομάζων δὲ ἑαυτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καίτοι ἄνθρωπος, ὢν, τὸν ὅποιον ἐκ τῆς ἐμῆς συνεργείας ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ νῦν Αὐτοῦ τελευτήσαντος, σὺ ἔση ἑτοίμος, ὥπως ὧδε κατακλείσωμεν Αὐτόν. Ἐγὼ γὰρ οἶδα, ὅτι ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὡς ἤκουσα Αὐτοῦ λέγοντος, περίλυπός ἐστιν ἡ φυγὴ μου ἕως θανάτου. Οὗτος πολλὰ κακὰ μοι ἐποίησεν ἐν τῷ ἄνθρωπῳ κόσμῳ, τοῖς ἀνθρώποις συναναστρεφόμενος. Ὅπου γὰρ εὗρισκε τοὺς ἐμῶς δούλους ἐδίωκεν αὐτούς. Ὅσους δὲ ἀνθρώποις ἐγὼ ἐποιοῦν χωλοὺς, λεπρούς, τυφλοὺς, καὶ εἴ τι ἄλλο εἰς αὐτούς ἐγὼ ἐποιοῦν, Αὐτὸς διὰ λόγου μόνον ἴατο

αὐτούς. Οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀποθανόντας ἐξύπνησεν, ὡς ἐξ ὕπνου. Ἀπεκρίθη ὁ Ἀδῆς. Καὶ τῶσον δυνατὸς ἐστὶν οὗτος, ὥστε μόνον διὰ λόγου ποιεῖ ταῦτα; Εἰ γὰρ οὗτος ὑπάρχει, ὡς λέγεις, οὐ δύνασαι ἀντιστῆναι Αὐτῷ. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, ὅτι οὐδεὶς δύναται Αὐτῷ ἀντιστῆναι. Εἰ δὲ λέγεις, ὅτι ἤκουσας Αὐτοῦ φοβουμένου τὸν θάνατον, παίζων σε καὶ καταγελῶν ἔφη τοῦτο, ἵνα ἀρπάσῃ σε ἐν χειρὶ κραταῖᾳ εἰς τὸν ἄπαντα αἰῶνα.

Λέγει ὁ Σατανᾶς, Παμφάγε καὶ ἀκόρεστε Ἀδῆ, τοσοῦτον ἐφοβήθης ἀκούσας περὶ τοῦ καινοῦ ἡμῶν ἐχθροῦ; Ἐγὼ οὐκ ἐφοβήθην Αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον παρεκίνησα τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐσταύρωσαν Αὐτόν. Ἐτοιμάσθητι, σὺν, ὥπως ἐλθόντα ὧδε κρατήσῃς Αὐτόν ἰσχυρῶς.

Ὁ δὲ ἀπεκρίθη. Κληρονόμι τοῦ σκότους, υἱὲ τῆς ἀπωλείας, διάβολε, νῦν μοι εἶπας, ὅτι πολλοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἴασατο, ἀσθενεῖς καὶ ἀνέστησε, πῶς ὁ τοιοῦτος καὶ ἐν ποίᾳ δυνάμει κρατηθήσεται; Κἀγὼ δὲ πρὸ ὀλίγου εἶχον ὧδε νεκρὸν τινα ὀνόματι Ἀάζαρον, τὸν ὅποιον εἰς ἐκ τῶν ζώντων διὰ λόγου μόνον ἐκ τῶν ἐγκάτων μου ἀπέσπασε. Καὶ ὡς μοι φαίνεται ἐστὶν Αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὃν σὺ μοι λέγεις. Εἰ, σὺν, Ἐκείνον ἐνθάδε δεξιόμεθα, φοβοῦμαι μήπως καὶ περὶ τῶν λοιπῶν κινδυνεύσωμεν. Πάντας γὰρ οὓς ἀπ' αἰῶνος κατέπιον, ἀρπάσαι μέλλει, ὡς καὶ τὸν Ἀάζαρον. Δι' ὃ κρίζω σε μὴ φέρῃς Αὐτόν ἐνθάδε. Οἶμαι γάρ, ὅτι τοῦ ἀναστῆσαι πάντας τοὺς νεκροὺς παραγίνεται ὧδε. Καὶ πάλιν ὀρκίζω σε εἰς τὸ σκότος, ὃ ἔχομεν, μὴ φέρῃς Αὐτόν ὧδε, εἰ δὲ καὶ φέρῃς, οὐδεὶς τῶν νεκρῶν ἐναπολειφθήσεται μοι.

Ταῦτα τοῦ Σατανᾶ καὶ τοῦ Ἀδου λεγόντων, ἐγένετο φωνὴ μεγάλη ὥσπερ θροντὴ ἐκ τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ Ἀγγέλων καὶ Ἀρχῶν καὶ Δυνάμεων, λέγουσα. Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Ἀκούσας δὲ ὁ Προφήτης Δαυὶδ λέγει τῷ Σατανᾶ. Ἐξελθε, εἰ δυνατὸς ἦς καὶ ἀντιστάθῃς Αὐτοῦ. Ἐξελθὼν, σὺν, ἐξῶ ὁ Σατανᾶς λέγει τοῖς δαίμοσιν αὐτοῦ ὁ Ἀδῆς. Ἀσφαλίσατε καλῶς καὶ ἰσχυρῶς τὰς χαλκὰς πύλας καὶ μοχλοὺς σιδηροὺς καὶ κλείθρα κατέχοντες, σκοπεῖτε καλῶς ἱστάμενοι ὄρθιοι, ὅτι ἂν εἰσέλθῃ Αὐτὸς ὧδε, οὐαὶ ἡμῖν.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιτιμὰς, ὥπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Πανηγύρεις 'Ιουλίου

Τὴν 1 'Ιουλίου ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ πανηγυρίζουν 1) τὸ παρεκκλήσιον τῆς Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ 2) οἱ Ἱ. Ναοὶ Ἐλευσίνος 3) Αἰγίνης 4) Δομβραίνης 4) Σάμου 5) Ρεθύμνου Κρήτης καὶ 6) Ποταμίας Θάσου.

Τὴν 3 ἡμέραν Παρασκευὴν, ἑορτὴν τῆς Παναγίας Γαλατοτροφούσης πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Λόφου Ἀξιωματικῶν.

Τὴν 5 ἡμέραν Κυριακὴν, ἑορτὴν τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου πανηγυρίζει ἡ Ἱερά Μονὴ Μ. Πεύκου Μεγάρων.

Τὴν 17 ἡμέραν Παρασκευὴν, ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Μ. Μαρίνης πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ν. Κορυδαλλοῦ 2) αἱ Ἱ. Μοναὶ Ντάρτζας Κερατέας 3) Ἀγ. Θεοδώρων Κορινθίας καὶ 4) Σοφικῶν Κορινθίας.

Τὴν 20 ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ν. Βερδικούσης καὶ 2) ἡ Ἱ. Μονὴ Κουδαρᾶ Ἀττικῆς.

Τὴν 25 ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Θεοπρομ. Ἀννης πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Μαρκοπούλου Ἀττικῆς.

Τὴν 22 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς πανηγυρίζουν 1) τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως Κοζάνης καὶ 2) ὁ Ἱ. Ν. Κοζάνης.

Τὴν 26 ἡμέραν Κυριακὴν, ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Ἀποπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Μοναστηρακίου 2) Χαλαΐδος καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ 3) Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς καὶ 4) Λαρίσης.

Τὴν 27 ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Παντελεήμονος πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Παλ. Ἡρακλείου καὶ 2) Μπάλλας.

Τὴν 28 ἡμέραν Τρίτην, ἑορτὴν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Λυκοδρόσους 2) Κορωπίου Ἀττικῆς καὶ αἱ Ἱ. Ναοὶ 3) Θεσσαλονίκης καὶ 4) Σιδηροκάστρου.

Πατερικά

Κοινόβιον ἀκηδίας ἀντίπαλον ἀνδρὶ δὲ ἡσυχαστῇ σύζυγος αἰώνιος, πρὸ θανάτου αὐτοῦ οὐ μὴ ἀποστήσεται καὶ πρὸ τελευτῆς αὐτοῦ καθημέραν παλαίσει. Κέλ-
λαν ἀναχωρητοῦ ἰδοῦσα ἐμειδίασε, καὶ προσεγγίσασα αὐτῷ, πλησίον ἐσκήνωσεν.

Ἰωάννου Κλίμακος

Μοναχὸς φιλοκτήμων, φοινῖξ ἄκαρπος, ὁ δὲ ἀκτῆ-
μων ὡς κεκαρμένος φοινῖξ ἀνατρέχων εἰς ὕψος.

Μοναχὸς φιλόβλος, ἔοικεν ἱερακὶ ἐκπετασθέντι, ἔχοντι λώρους εἰς τοὺς πόδας, καὶ ὅπου δ' ἂν καθίσῃ ἐμπλακίσεται ὁ δὲ ἄβλος ὥσπερ εὖστολος ὁδοιπóρος.

Ἐφραίμ τοῦ Σύρου

Ἐδίδασκεν (ὁ Χριστὸς) ἀκτῆμονας εἶναι καὶ τοῦ-
το ἐδείκνυτο διὰ τῶν ἔργων ὁ γὰρ Γίος τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει, ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ, φησί.

Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Ἀκτῆμοσύνη, φιλαργυρίας ἐκρίζωμα, ἀφιλαργυ-
ρίας δὲ κρίζωμα, καρπὸς ἀγάπης, καὶ σταυρὸς ζωῆς, ἀ-
νώδυνος βίος, ἀνεπίφθονος θησαυρὸς, ἀμέριμνος οὐρα-
νός, ἀπερίσπαστος, ἥλιος, ἀμέτρητος ὄλη, ἀκατάληπτος
πλοῦτος, μερίμνης δρέπανον, Εὐαγγελίων πράξις, ἄλυ-
πος κόσμος ὁξυδρομος ἀγωνιστής.

Νεΐλου τοῦ ἀσκητοῦ

Θησαυρὸς ἐστὶ μοναχοῦ ἡ ἐκούσιος ἀκτῆμοσύνη
θησαύρισον ἀδελφέ ἐν οὐρανῷ.

Ἀββᾶ Ὑπερεχίου

Καύχημα γὰρ τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας ἡ μοναχικὴ
πολιτεία.

Ἰσαάκ τοῦ Σύρου.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΡΟΣΧΕΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΓΕΛΙΩΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντὴς Συντάξεως

Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Βερμίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς	60
» Ἐτησίᾳ »	100
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια	6
» Ἐτησίᾳ »	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

Σεχονομία και ΚΡΙΣΕΙΣ

Έγκαίναια

Υπό του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὔξεντιου ἐτελέσθησαν, ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιασματος, τὰ ἐγκαίναια τοῦ περικαλλεστάτου νεοδημήτου τρισυποστάτου Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, Μάρτυρος Χριστοφόρου καὶ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ, Φυλῆς Ἀττικῆς, τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγ. Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Ἱερᾶς Συνόδου (24 Μαΐου 1976).

Ἀποκατάστασις Κληρικοῦ

Υπό τοῦ Σεβ. Καλλινίκου, ἐντολῇ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπεκατεστάθη ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Φουτσιτζής, ἐκ τῆς προηγουμένης ἀρχίας του, τὴν 22.3.76 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας.

Νεκρολογία

Τὴν 20ὴν Ἀπριλίου 1976 μετέστη πρὸς Κύριον ἡ εὐλαβεστάτη Εὐαγγελία Γκίκα, σύζυγος τοῦ κ. Ἀναστασίου Γκίκα, αἰτινος ἡ οἰκογένεια, ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη παραμένει πιστὴ εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Ἡ κηδεία τῆς ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοθαλάντου—Θεσσαλονίκης, ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Θουμακοῦ κ. Καλλίνικος.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτῆς.

Πένδη

Τὴν 28.4.76 (Π.Η.) μετέστη πρὸς Κύριον ἡ αἰμυνηστός Ἑλένη Ματσάνου ἐκ Μεσορρόπης.

Διατηρήσασα ἀπ' ἀρχῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς ἀκαινοτόμητον τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἠγωνίσθη ἀθอรύτως εἰς τὴν παράταξιν τῶν ὁπλιτῶν τοῦ Κυρίου κατὰ τῶν ἐπιβούλων τῆς Εὐσεβείας.

Ἦτο ὄντως, ὡς ἐλαία κατάκαρπος ἐν τῇ οἰκῇ τοῦ Θεοῦ ἡ μακαρία, κεκοσμημένη μὲ ὅλας τὰς ἀρετάς, καὶ προπαντὸς διαλάμπουσα εἰς τὴν πράττειν, τὴν ὑπομονὴν, τὴν ἀνεξικακίαν καὶ τὴν ταπεινώσιν. Ἐγένετο οὕτω φωτεινὸν καὶ ἀξιολόγητον παράδειγμα ἀγνοῦ καὶ ἐντίμου βίου, φιλοστόργου μητρὸς, κινουσα τὸν θαυμασμὸν τῶν τῆς ἰδιαίτερας τῆς Πατρίδος καὶ χαίρουσα ἄκρας ἐκτιμήσεως. Ἦτο ὁ παρήγορος καὶ βοηθὸς ἄγγελος τῶν δεινοπαθόντων, προσφέρουσα ἀόκνως καὶ ἀθอรύτως τὰς πρὸς αὐτοὺς ὑπηρεσίας τῆς.

Οὐδέποτε ἐξῆλθε ἐκ τοῦ στόματός τῆς λέξις γογγυσμοῦ κατὰ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας τῆς πολυκυμάντου ζωῆς τῆς, ἔχουσα πάντοτε εἰς πάντα ὡς ἐπωδὸν τῆς: «δόξα σοι, Κύριε.»

Διὰ τοὺς τοιαύτους πιστοὺς ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς διαβεβαίωι τὰ ἑξῆς: «Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ... ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται» ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους Ἐαυτοῦ...» (Σοφία Σολ. Γ' 1).

Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη

Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ

Τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος προκηρύσσει δημόσιον μειοδοτικὸν διαγωνισμόν, δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν.

Διὰ τὴν προμήθειαν ἐνὸς προσκυνηταρίου σκαλιστοῦ διαστάσεων 2.60X1.05X0.22 ἢ 2.10X0.90X0.20

Γίνονται δεκταὶ προσφοραὶ, ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Σωματείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32—3ος ὄροφος, μέχρι τῆς 9ης Ἰουλίου 1976 ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινήν.

Περὶ περισσότεραι πληροφορίαι παρέχονται ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Σωματείου ὁδὸς Κάνιγγος 32, 4ος ὄροφος τηλ. 628.280 καθ' ἐκάστην καὶ κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ὥρας 8—13.

Ἐντολῇ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος Αὔξεντιος